

Kronikforslag

Fra 2007 til 2010

Allan Tarp

Allan.Tarp@gmail.com

www.MellemSkolen.net

Afhumboldtificer universitetet og dets gymnasium, 4.6.2007	2
Humboldt-universitetet, Berlins mest effektive udryddelsesmaskine, 14.6.2007	3
Læreruddannelsens fem kapitalbrølere, 6.8.2007	7
Det danske Humboldt-universitet er blevet livsfarligt, 4.10.2007	8
Arbejdskraftmanglen skyldes uddannelsessvigt, 25.11.2007	10
Nedsæt en skolings-kommission nu, 16.1.2008	12
Skoleafbrænding, 21.2.2008	14
Det danske Humboldt-gymnasium i verdensklasse – hvordan?, 12.3.2008	16
Marxismen kvalte demokratiet i 1968, 9.10.2008	17
Dannelse eller oplysning, 1.12.2008	20
Foucault og matematiksvaghed, 1.2.2009	23
Når engle bliver dæmoner, 14.5.2009	25
Mellemskole i stedet for skolelukning, 26.5.2009	27
Har Humboldt-universitetet en fremtid, 1.6.2009	30
Europa er stadig besat af Tyskland, 12.5.2010	32
Folkeskolens afløser: Den blokopdelte talentskole, 4.12.2010	34
Folkeskolens fem fatale fejl, 9.12.2010	36

Afhumboldtificer universitetet og dets gymnasium, 4.6.2007

Bag betegnelsen universitet gemmer sig to typer universiteter, det pastorale Humboldt-universitet, og det oplysende angloamerikanske universitet. Siden antikken har det pastorale haft magten. Nu er det oplysende ved at få overtaget, hvilket får det pastorale universitet til at jamre højlydt.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem. Først en primærskole for børn, så en sekundærskole for unge, så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning. I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang en universitetsadgangsgivende eksamen som 18årig, og fire år efter har halvdelen en modulopbygget bachelorgrad, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde. Som 25årig har de fleste job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig: en til mor, en til far og en til landet.

Humboldt-universitetet kræver optagelsesprøve fra et Humboldt-gymnasium, hvor kun lærere fra Humboldt-universitetet må undervise, hvor kun halvdelen af de unge får adgang, og hvorfra kun halvdelen kommer ind på Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumper, så kun 13% kommer igennem som 29årige.

Intet sted i verden findes det pastorale Humboldt-universitet i så ekstrem form som i den tidligere holstenske koloni kaldet Danmark. Det danske universitet er netop blevet eftertrykkeligt dumpet i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, som findes på forskningsministeriets hjemmeside. Men dumpet på traditionel angloamerikanske vis. I første del af sætningen fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartneren. Herefter følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetsseksamen, hvilket er under 1/4 af international standard. Danske universiteter uddanner kun til universitetsansættelse, og tvinger oven i købet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med bachelorgrad evt. senere suppleret med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner.

Især det sidste har katastrofale konsekvenser. Det forhindrer en modernisering af vort skolesystem, der kom fra Holsten, fordi universitetets lave standard tvang kongen til at stille landet under holstensk administration efter statskuppet i 1660, hvor de jyske herremænd blev sat fra magten. Det holstenske skolesystem bestod af Volksschule, Mittelschule, Realschule, Gymnasium og Universität, alle med mundtlige prøver, den normale eksamensform i katekismusoverhøringens tid.

Resten af verden er for længst gået over til skriftlige prøver. Og har opdelt die Volksschule i en skole for børn og en skole for unge. Kun vi fastholder stædigt vor Volksschule, der i mellemtiden har opslugt både mellemskolen og realskolen, så vi som de eneste i verden tvinger de unge til at blive endnu 2-3 år på deres børneskole og modtage 'undervisning' af disses lærere. Resten af verden respekterer naturligvis det biologiske faktum, at børn og unge lærer vidt forskelligt og derfor har behov for hver deres skoletype og lærertype.

Og vi fastholder stædigt de mundtlige karakterer, for de er gode til at skjule, hvor lidt de unge lærer i skolen. I den oplyste del af verden nægter man simpelthen at tro på, at vi bruger mundtlige karakterer: 'Hvordan kan samme person, som giver undervisningen også vurdere, om undervingen er lykkedes?' Spørges elever, afsløres hvordan mundtlige karakterer bruges til at tilsløre den manglende læring: 'Møder vi op, får vi 6; rækker vi en gang i mellem hånden op, får vi 7, med mindre vi kan sige noget rigtigt, for så får vi 8'. Sådanne trøstekarakterer betyder, at den danske skole kan sidde af uden at lære noget, først sidde folkeskolen af, så gymnasiet, så seminariet, hvorefter man selv er certificeret til at uddele trøstekarakterer.

I skriftlige fag som matematik går det naturligvis helt galt, når man intet har lært. Men det klarer det holstenske ministerium snildt: Bestågrænsen sænkes, så man kan bestå med 20% rigtige svar i folkeskolen og 40% rigtige svar i gymnasiet, hvor den internationale standard er 60% rigtige svar.

Til sidst må prisen for den manglende læring dog betales: Der uddannes stort set ingen inden for kvantitative fag, især udgør manglen på ingeniører og læger et katastrofalt problem.

Hvordan kunne det dog gå så galt? Svaret findes i Berlin.

Fra Brandenburger Tor går vi mod øst ad Unter den Linden, og kommer til Bebelplatz med operaen til højre, og med Humboldt-universitetet til venstre. Gennem bygningen kommer vi ud i haven, der går over i Hegels plads.

Humboldt-universitetet blev skabt for 200 år siden for at stoppe den farlige oplysningstænkning, der havde installeret to demokratier, et amerikansk og et fransk. Det blev mønsteret for det moderne europæiske universitet. Det skulle være selvrefererende og erstatte oplysning med dannelsestænkning, der bygger på Hegels pastorale lære, at verden er Åndens værk, hvad dog kun de dannede kan se.

Kampen mellem oplyst og pastoral viden begyndte i det antikke Grækenland mellem sofister og filosoffer. De demokratiske sofister oplyste om forskellen mellem natur og vedtægt for at hindre fremkomsten af formyndere, der kunne påstå, at deres vedtægt var natur. Filosofferne sagde modsat, at formynderi var naturligt, ellers kunne almindelige mennesker jo ikke belæres om, at alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun de pastorale formynderne kunne se.

Den gang vandt den pastorale viden, der senere blev videreført i kirkens klostre. Men så påviste Newton, at faldende ting adlyder, ikke en metafysisk uforudsigelig vilje, men en fysisk vilje, der er forudsigelig, fordi den kan sættes på formel. Når naturen ikke adlyder Herrens vilje, behøver mennesket måske heller ikke at gøre det, så naturvidenskaben skabte grundlaget for oplysningstiden og dennes to demokratier, det amerikanske og det franske.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har sin femte. For de tyske fyrstedømmer forsøgte at besætte Frankrig med en hær af lejesoldater, der dog hurtigt måtte give op over for den franske hær af højt motiverede værnepligtige. I stedet blev de tyske fyrstedømmer besat af Napoleon, der fik et chok ved at se det kaos af forskellige vægt- og længdemål, der herskede i de utallige fyrstendømmer, der samlet i det hellige tysk romerske rige skulle vogte den sølvstrøm fra Harzen til Venedig, der havde muliggjort og finansieret den europæiske renaissance. Napoleon gjorde kort proces. Han ophævede det tysk romerske rige, og påbegyndte en tvangsmodernisering af de utallige tysklænder.

Til stort ubehag for den tyske elite, der brugte Hegels filosofi som grundlag for den romantik, der blev et modspil til den antipastorale oplysning, som havde skabt den franske republik. En romantik, der geninstallerer den pastorale tænkning, denne gang i form af Ånden, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og udtrykker sig i kunsten, hvorfor alle bør tilbydes dannelse, så de kan forstå kunsten. Vel vidende, at det kan kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde' for at citere det danske gymnasium, der har slugt den pastorale dannelse med hud og hår.

Som led i den tyske befrielseskamp skabte Humboldt det moderne pastorale universitet, der vender ryggen til omverdenen, som dengang var befolket af kejser og pave og oplyste franskmænd. Men som i dag udgøres af demokratiske samfund, der lider under, at det Humboldtske universitet kun forsker i sig selv. Og ikke kun udrydder Europas talent, men også langsomt udrydder Europa selv på grund af for lave fødselstal, som den alt for langvarige skolegang medfører.

Heldigvis kommer det oplysende universitet nu til hjælp med sit klare budskab: Afhumboldtificer det europæiske pastorale universitet og dets tilhørende gymnasium.

Humboldt-universitetet, Berlins mest effektive udryddelsesmaskine, 14.6.2007

Berlin har fostret to effektive udryddelsesmaskiner. Under Hitlers daværende besættelse af Europa forsvandt i gennemsnit ½ millioner jøder om året. Under Humboldt-universitetets nuværende besættelse af Europa forsvinder i gennemsnit 2 millioner europæere om året de næste 200 år, hvor befolkning så er reduceret til 10%. Hitlers besættelse er i dag lagt for had, og blev stoppet efter 12 år med hjælp fra de angloamerikanske lande. Humboldt-universitetets besættelse tiljubles dagligt over hele Europa, til trods for gentagne advarsler fra de angloamerikanske lande.

Overalt i verden anses et universitet for samfundets vigtigste institution, for evnen til at konkurrere i den nye globale vidensøkonomi afhænger af, hvor stor en del af en ungdomsårgang, man kan få gennem universitetet. Den internationale standard er 50%. Japan og Korea ligger langt over. De europæiske Humboldt-lande ligger langt under. Danmark ligger f.eks. på 13% ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, der findes på forskningsministeriets hjemmeside.

Bag betegnelsen 'universitet' gemmer der sig nemlig to typer universiteter, det oplysende angloamerikanske universitet, og det formynderiske Humboldt-universitet fra Berlin. Siden antikken har det formynderiske universitet haft magten. Men nu breder det oplysende universitet sig over hele verden. Kun i Europa holder det formynderiske universitet endnu stand.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem, som stammer fra oplysningstiden. Det oplysende skolesystem består af fire dele. Først en primærskole for børn, så en sekundærskole for unge, så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning.

I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år senere har halvdelen en modulopbygget universitetsseksamen, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde. Som 25årig har de fleste både job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig selv: en til mor, en til far og en til landet.

Humboldt-universitetet nægter at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. De unge skal først bestå en optagelsesprøve på et Humboldt-gymnasium, hvor kun kandidater fra Humboldt-universitetet må undervise. Kun den bedste halvdel af de unge får adgang til Humboldt-gymnasiet, og af disse får kun den bedste halvdel adgang til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumpses, så kun 13% kommer igennem som 29årige.

Humboldt-universitetets afvisning af demokratiets sekundærskole har uhyggelige konsekvenser. Halvdelen af de unge gennemfører kun halvdelen af sekundærskolen og berøves dermed muligheden for at få en universitær tertiær uddannelse. Den anden halvdel bruger en stor del af ungdommen på at afprøve forskellige uddannelser, der på grund af manglende koordinering må påbegyndes forfra, hver gang man skifter spor. Først midt i 30'erne får de unge tid til at tænke på børn. Og da er det så sent, at de kun når at få 1,5 barn i gennemsnit pr. familie, hvilket vil reducere befolkningen til 10% på 200 år. Samtidig bevirker Humboldt-universitetets lave produktivitet på 13%, at der er alvorlig mangel på uddannet personale inden for vigtige arbejdsområder som sygepleje, undervisning og ingeniørfag.

Historisk blev Humboldt-universitetet skabt i Berlin omkring år 1800 som enevældens modtræk mod det franske oplyste demokrati. Oplysningstiden var en reaktion mod det dobbelt-formynderi, der havde hersket siden antikken, hvor demokratiet kun havde en kort levetid finansieret af det sølv, der fra Indien kunne hjemkøbe peber og silke, som kunne videresælges med stor fortjeneste.

Skal folket styre, skal det først oplyses. Det sørgede de vidende, sofisterne, så for. De oplyste om vigtigheden af at skelne natur fra vedtægt. Ellers ville de bedrevidende, filo-sofferne, udøve skjult formynderi ved at fremstille deres vedtægt som natur, der ikke kunne ændres.

Filosoffen Platon hævdede således, at der ikke findes vedtægt, kun natur: Alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun de bedrevidende kan se. Folket bør derfor opgive demokratiet og underkaste sig formynderi ledet af filosoffer uddannet på Platons akademi.

Den kristne kirke omdannede akademiet til klostre, men bibeholdt Platons formynderilære, der nu blev formidlet af en metafysisk Herre og dennes fysiske repræsentant, fyrsten.

Herrens og fyrstens dobbeltformynderi herskede, indtil man fandt sølv i Sydamerika. De tungtlastede spanske sølvskibe var et let bytte for de hurtige engelske skibe, der så blot skulle sejle videre til Indien og bytte sølvet med peber og silke. Desværre kunne man ikke søge havn i Afrika, for her sad portugiserne allerede, så man måtte sejle på åbent hav, hvor man kun havde månen at sejle efter.

Men hvordan bevæger månen sig? Mellem stjernerne naturligvis. Nej, sagde englænderen Newton, og fremsatte den sætning, der lagde grunden til oplysningstiden og til industrisamfundet, og som burde stå over alle skoler i hele verden: Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, månen falder mod jorden ligesom æblet.

Men hvorfor falder månen og æblet mod jorden? Formyndernes svar var klart: På grund af en vilje, som bor i det metafysiske, som er uberegnelig, og som kun kan kontaktes gennem tro, bøn og kirkegang. Nej, sagde Newton, på grund af en vilje, som bor i det fysiske, i tingene selv, som er beregnelig, og som kan studeres gennem viden, beregning og skolegang.

Med Newtons opdagelse af tyngdekraften genoplives sofisternes skepsis over for skjult formynderi: Når æblet kun adlyder sig selv og ikke de to formyndere, hvorfor skulle mennesker så ikke gøre det samme og erstatte kirkegang med skolegang, og tro med oplysning?

Denne skepsis førte til oplysningstiden; og til dens to demokratier, et amerikansk og et fransk. USA har stadig sin første republik. Frankrig har derimod sin femte republik, for i Frankrigs nabolande frygtede de tyske fyrster, at demokratiet skulle sprede sig. De sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Napoleon blev chokeret over at se det kaos af forskellige måleenheder, der fandtes i de utallige små fyrstendømmer, Tyskland og Italien var opdelt i for at kunne beskytte sølvet på dets rejse fra Harzen til Venedig, hvor det havde finansieret den italienske renæssance. Så Napoleon tvangsmoderniserede Tyskland. Det tysk-romerske tusindårsrige blev ophævet i 1806, og metersystemet blev indført overalt.

De enevældige tyske fyrster brød sig ikke om denne demokratiske nyordning, og bad nyhumanismens fader, Humboldt, om at skabe et universitet i Berlin, som kunne være et modtræk til den demokratiske oplysningstænkning, der truede med at brede sig til hele Europa.

Humboldt var inspireret af Hegels ide om, at verden er styret af en Ånd, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og kommer til udtryk gennem kunsten. For at se Åndens værk i kunsten må man lade sig danne. Dog kan ikke alle blive dannet, kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde', som det beskrives i romantikken af Adam Oehlenschläger.

Så dannelse opstår som anti-oplysning. Det Humboldtske anti-oplysende dannelsessystem kaldes et uddannelsessystem, og dets vigtigste fag er dannelsens vogter, danskfaget. De andre fag underordnes danskfagets styring, og omlægges fra oplysningsfag til tekstfag. Skriftlige eksaminer erstattes af mundtlige, der stammer tilbage fra katekismusoverhøringen. Selv matematik og fysik, som skabte grundlaget for oplysningstidens opgør med formynderiet, omdannes fra tal-fag til tekst-fag med tykke fag-bibler, som læreren følger slavisk, og som eleverne skal kunne udenad til den mundtlige eksamen, hvis de vil have høje karakterer.

Oplysningstiden bygger på opdagelsen af, at verden adlyder fysiske kræfter. Hegels Ånd geninstallerer imidlertid metafysisk styring. For at lære om Åndens værk skaber Humboldt så sit uddannelsessystem med Humboldt-universitetet i toppen. For at kunne udøve sine metafysiske studier sikrer Humboldt-universitetet sig ro ved at vende ryggen til den fysiske omverden med dens demokratiske oplysningstænkning.

Det siger sig selv, at Humboldt-universitetet blev modtaget med kyshånd af Europas enevældige fyrster. Efterhånden blev Europas enevælde ændret til demokrati, men enevældens Humboldt-universitet blev ikke ændret væsentligt og findes i dag stadig over det meste af Europa.

Både Hitlers og Humboldt-universitetets besættelse delte befolkningen op i to: Dem der samarbejder, og dem der gør modstand. I det første tilfælde ophørte politikernes samarbejdspolitik hurtigt. I det andet tilfælde findes den overalt. Alle politikere beskrives Humboldt-universitetet som samfundets vigtigste institution, og der er ingen grænser for, hvor mange midler, det skal tilføres, og for hvordan resten af skolesystemet skal indrettes efter Humboldt-universitetets krav. Selv det oplyste demokratis fornemmeste institution, den frie presse, ligger på knæ med mikrofoner og båndoptagere foran Humboldt-universitetets formyndere, hver gang en hændelse skal forklares.

Heldigvis findes der dog modstand mod Humboldt-universitetets besættelse, både inden for Europa og udenfor.

Modstandsbevægelsen inden for Europa udgøres af tre franske modtænkere, Derrida, Lyotard og Foucault, der har genoplivet sofisternes formynderi-skepsis og afsløret Humboldt-universitetets teknikker: begrebstvang gennem formynderiske talemåder, meningstvang gennem formynderiske trossætninger, og værnetvang gennem formynderiske institutioner.

Derrida bruger betegnelsen 'dekonstruktion' som en teknik til at afsløre formynderiske talemåder, der fordrejer det beskrevne sande natur. Sådanne talemåder bør destrueres og rekonstrueres, så de oplyser det beskrevne.

Lyotard bruger betegnelsen 'postmoderne parallel-viden' til at afsløre den formynderiske trossætninger, der strømmer ud af Humboldt-universitetet med krav om at være forskning, hvor den i virkeligheden blot er fortolkning. I stedet bør sofisternes skelnen mellem natur og vedtægt bruges til at lade sætninger oplyse om de skjulte alternativer, som formynderiet fortier.

Foucault bruger betegnelsen 'pastoralmagt' til at vise, at Humboldts dannelses-institution bruger samme teknik som kirkens frelser-institution, blot erstattes ordet frelse med dannelse, så institutionens frelser-løfte nu lyder: 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok hjælpe sig. Du skal blot gøre tre ting: Du skal angre din uddannelse, du skal komme til vor dannelsesinstitution og gøre præcist, hvad vi siger til dig. Ellers er du selv skyld i din fortabelse.'

Modstandsbevægelsen uden for Europa udgøres især af OECD. Det danske Humboldt-universitet er netop blevet eftertrykkeligt dumpet i OECD's universitetsundersøgelse fra 2004. Men dumpet på traditionel angloamerikansk vis: I første del af sætningen fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartnern; herefter følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetsseksamen, hvilket er under 1/4 af international standard. Danske universiteter uddanner primært til universitetsansættelse, og tvinger oven i købet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær undervisning. Som konsekvens er dansk tertiær undervisning opdelt i et utal af blindgydeuddannelser, der besværliggør overgang mellem disse.

OECD opfordrer det europæiske Humboldt-universitet til at globalisere sig, så der kan ske en fri vidensudveksling på tværs af statsgrænser. EU bakker op og har bedt sine universiteter om at sørge for dette. Men i den såkaldte Bologna-erklæring er det lykkedes Humboldt-universitetet at sabotere globaliseringen ved at indføre treårige bachelor-uddannelser, hvor det oplysende universitet har fireårige. Så Europas unge er stadig stavnsbundet til det formynderiske Humboldt-universitetet.

Skal Humboldt-universitetets besættelse af Europa stoppes og dets værnemagt ophøre, kræver det en modstandsbevægelse bestående af almindelige borgere, der siger fra over for politikernes samarbejdspolitik. Man kan udvise civil ulydighed ved systematisk at dekonstruere formyndernes talemåder for at oplyse om det beskrevnes sande natur. I stedet for uddannelsessystem kan man sige antioplysningsystem. I stedet for folkeskole kan man sige primær- og halv sekundær-skole. I stedet for lærebog kan man sige fagbibel. I stedet for gymnasium kan man sige Humboldt-forskole. I stedet for universitet kan man sige Humboldt-universitet.

Men først og fremmest bør man hjælpe med på D-dag, når de private angloamerikanske universiteter forsøger at vinde fodfæste i det besatte Europas byer. F.eks. kan dansk erhvervsliv få løst problemet med mangel på ingeniører, lærere og sygeplejersker ved at støtte oprettelsen af filialer af amerikanske oplysnings-universiteter i f.eks. Korsør og Randers og Tønder.

Private oplysnings-universiteter kan desuden uddanne lærere i matematik og fysik til nye fireårige realgymnasier, der som alternativ til 7.-10. klasse på en dannelsesskole kan tilbyde en oplysningssskole svarende til den amerikanske high school, hvor dannelsesbøger erstattes af oplysningsbøger, hvor mundtlige karakterer erstattes af skriftlige, og hvorfra de unge kan gå direkte ind på det oplysende universitet og få en universitetsseksamen som 23årig som i resten af verden, uden først at skulle sorteres to gange af et Humboldt-gymnasium.

Først da får de unge muligheden for at få de tre børn, der kan sikre, at Europas befolkning overlever Humboldt-universitetets besættelsestid.

Kære AllanTarp

Mange tak for læsning af din artikel om Humboldt-universitetet. Den er ikke uinteressant, men vi må desværre takke pænt nej. Sagen er jo, at vi kun har en Kronik om dagen - og at vi derfor hver eneste dag må vælge og prioritere mellem de rigtig mange manuskripter, som vi får tilbudt. Hver eneste dag må vi derfor sige nej tak til mange gode tekster.

Det går i dag også ud over dig. Beklager. Venlig hilsen Anders Jerichow Kronikredaktør 26.6.2007

Læreruddannelsens fem kapitalbrølere, 6.8.2007

Læreruddannelsen er på nedtur. Og nedturen fortsætter også i år. Magisterbladet oplyser, at to ud af fem falder fra under studiet, og at ansøgstallet er halveret på tre år. En uhyggelig tendens, som vil nedsætte ansøgstallet til 10% på 10 år. Og som selvfølgelig må stoppes omgående ved hurtigst muligt at rette op på læreruddannelsens fem kapitalbrølere.

Det er svært at forklare dansk læreruddannelse til folk fra engelsktalende lande. De ryster uforstående på hovedet og stiller typisk fem pinlige spørgsmål: Hvorfor foregår dansk læreruddannelse ikke på universitetet som i resten af verden? Hvordan kan man uddanne lærere til at undervise både børn og unge, når resten af verden uddanner lærere til at undervise enten børn eller unge? Hvorfor benytter man stadig mundtlige prøver, når resten af verden er gået over til skriftlige? Hvorfor bygger skolen og læreruddannelsen på tysk dannelsesstænkning, når resten af verden bygger på angloamerikansk oplysningstænkning? Og hvorfor nægter man at lytte til OECD's kritik af dansk læreruddannelse, når resten af verden gerne modtager råd fra OECD?

Slingrekursen fra den ene læreruddannelsesreform til den næste viser klart, at vi må have hjælp udefra. Ellers bliver vidensniveauet så lavt, at det ikke længere kan skjules af de mundtlige karakterer, som udlandet også ryster på hovedet af: Hvordan kan samme person, som giver undervisningen, også vurdere dens resultat? Og hvorfor holder I fast i en afhøringsform som stammer tilbage fra katekismusoverhøringens tid?

Spørges elever, hvordan læreren giver mundtlige karakterer, er svaret typisk: 'Vi får middelkarakteren 7 bare for at møde op og sige noget generelt uden at have læst lektier'. Med sådanne mundtlige 'fupkarakterer' kan den danske skole sidde af uden at lære noget, først i folkeskolen, så i gymnasiet og så på læreruddannelsen, hvor man bliver certificeret til selv at uddele fupkarakterer.

I skriftlige fag går det naturligvis helt galt, når man ikke har lært noget. Men det klarer ministeriet nemt ved til den afsluttende prøve i matematik at sænke bestågrænsen fra det internationale niveau på 60% rigtige svar til 20% i folkeskolen og 40% i gymnasiet.

Prisen for at skolen kan sidde af betales af de videregående uddannelser, der ikke kan sidde af. Her er dumpeprocenterne skyhøje, her må danske studerende købe ekstra kurser for at bestå, og her er manglen på ingeniører, IT-folk, læger, sygeplejersker samt lærere i matematik og fysik alarmerende høj.

I sin universitetsundersøgelse fra 2004, der findes på forskningsministeriets hjemmeside, stiller OECD en række spørgsmål til danske universiteter: Hvorfor formår de kun at uddanne 13% af en årgang, dvs. kun en fjerdedel af international standard, når vi har verdens bedst finansierede uddannelsessystem? Hvorfor uddanner de kun til sig selv? Hvorfor tvinger de som de eneste i verden de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad? Hvorfor følger de ikke den internationale standard og afslutter studiet med en modulopbygget bachelorgrad, der hurtigt kan suppleres med nye moduler, hvis man ikke kan få arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde? Hvorfor har Danmark tre ministerier for tertiær uddannelse, når resten af verden kan nøjes med et? Endelig anbefaler OECD på side ni, at læreruddannelsen fjernes fra enkelt-fakultære institutioner og anbringes på universitetet som i resten af verden.

Dette modsætter danske universiteter sig kraftigt. De klynger sig fast til deres forbillede, Humboldt-universitetet i Berlin. Og de forsøger af al magt at omgå krav om, at de skal globalisere sig. F.eks. har universiteterne saboteret overgangen til oplysende universitet ved at indføre 3årige bacheloruddannelser, hvor den internationale standard er 4årige.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem. Dette bygger på det biologiske faktum, at børn og unge lærer vidt forskelligt, hvorfor skolen deles i to med hver sin læreruddannelse, en primærskole for børn og en sekundærskole for unge. Herefter følger så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning. I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år efter har 50% en modulopbygget bachelorgrad. Som 25årig har de fleste job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig: en til mor, en til far og en til landet.

Det oplysende skolesystem stammer fra 1700tallets oplysningstid, der resulterede i to demokratier, i USA og i Frankrig. De enevældige tyske fyrster brød sig ikke om det nye demokrati og forsøgte at besætte Frankrig, men blev selv besat af Frankrig omkring år 1800. Som modtræk mod demokratiets oplysningsskoler bad fyrsterne derfor Humboldt om at udvikle en eliteskole.

Humboldt valgte at basere den tyske befrielseskamp mod demokratiet på begrebet dannelse. Til at formidle dannelsen skabte Humboldt et uddannelsessystem bestående af 'Volkschule, Gymnasium und Universität'. Dette system blev model for Europas enevældige monarkier, herunder det danske.

I Humboldts uddannelsessystem nægter Humboldt-universitetet at modtage de unge direkte fra sekundærskolen, men forlanger at de først består en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13% kommer igennem med en universitetsseksamen som 29årige. Af disse får kun få job inden for deres uddannelsesområde, fordi Humboldt-universitetet kun uddanner til sig selv. Og mange får kun ét barn, hvilket bevirker, at Humboldt-lande ikke kan reproducere sig. Samtidig bevirker Humboldts dannelsessystem, at der opstår en alvorlig personalemangel inden for sygepleje, undervisning, ingeniør-fag mm.

Desværre er danske universiteter stadig Humboldt-universiteter, der vender ryggen til omverdenen, som dengang var befolket af kejser og pave og oplyste franskmænd. Men som i dag er demokratiske samfund, der lider under, at det Humboldtske universitet kun forsker i sig selv og nægter læreruddannelsen adgang.

Det oplysende universitet har ingen problemer med at rekruttere studerende til sine to læreruddannelser til børn og unge. Det er spændende at blive oplyst om sin konkrete omverden, og det er spændende at formidle denne oplysning videre. Og der er enkelt og meningsfyldt at afholde skriftlige prøver, der viser, at børn og unge bliver mere og mere oplyst.

Dannelsesskolen har derimod svært ved at forklare, hvad eleverne skal dannes til. Den har derfor opfundet et særligt fag, didaktik, der forsøger at fastlægge dannelsens indhold, men som ofte ender i abstrakt tågesnak, der stjæler megen tid af læreruddannelsen, og som får mange til at falde fra. Og som i skolen er umulig at teste skriftligt, hvorfor lærerne tvinges til at skjule elevernes uoplysthed med mundtlige fupkarakterer.

Skal dansk læreruddannelse op på internationalt niveau, må OECD's kritik tages alvorligt. Og politikerne må en tur til Irland eller Canada for at se, hvordan det pastorale Humboldt-universitet kan erstattes af et oplysende universitet for tertiær uddannelse, der modtager de unge direkte efter sekundærskolen, og som tilbyder en fireårig modulopbygget bacheloruddannelse, der kan opdeles i to, så også de kortere videregående uddannelser bliver del af det oplysende universitet som i resten af verden. Som ikke tvinger de studerende til at tage en mastergrad under studiet, men tilbyder en erhvervsrettet mastergrad som en senere videreuddannelsesmulighed. Og som bruger skriftlige prøver.

På det modulopbyggede oplysningsuniversitetet vil formidlingsuddannelserne være så fleksible, at man med tilbygning af få moduler nemt kan skifte job mellem journalist, pædagog, primærskolelærer, sekundærskolelærer og lignende.

OECD hjælper gerne med en omstilling fra pastoral dannelse til globaliseret oplysning. Men først må vi lytte til, hvad OECD forsøger at fortælle landet med verdens dyreste, men langt fra bedste skolesystem.

Det danske Humboldt-universitet er blevet livsfarligt, 4.10.2007

Det danske Humboldt-universitet var nyttigt for 50 år siden, i dag er det livsfarligt.

Dengang producerede det højtuddannet arbejdskraft som læger, ingeniører, advokater, lærere mm., som der så sandelig stadig er brug for også i dag. Problemet er blot, at det fastholder de unge alt for længe, så der i EU-landene kun fødes i gennemsnit 1,5 barn pr. familie, hvilket vil reducere befolkningen til 10% på 200 år.

Dengang var det uproblematisk, at 5% af en ungdomsårgang var spærret inde på Humboldt-universitetet og måtte udskyde reproduktionen indtil efter 30 års alderen. Men når 50% gør det samme, bliver det livsfarligt, ikke for den enkelte, men for landet.

Farens omfang ses ved at sammenligne de europæiske Humboldtlande med de engelsktalende lande, der i stedet for Humboldtskoler benytter oplysningskoler.

I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år senere har 50% en universitetsseksamen opbygget af koordinerede moduler, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte arbejde. Som 25årig har de fleste både job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig selv: en til mor, en til far og en til landet.

Det oplysende skolesystem stammer tilbage fra oplysningstiden i 1700 tallet. Oplysningstiden pointerede, at erstattes tro og kirkegang med oplysning og skolegang, så kan man også erstatte Herrens og fyrstens dobbeltformynderi med demokrati. Men demokrati forudsætter altså, at så mange som muligt oplyses så meget som muligt.

Det oplysende skolesystem består derfor af fire dele: en primærskole for børn, en sekundærskole for unge, en tertiærskole for profession, og en eksperthøjskole for forskning.

Oplysningstiden installerede to demokratier, et amerikansk og et fransk. USA har stadig sin første republik. Frankrig har derimod sin femte republik, for i Frankrigs nabolande frygtede de envældige tyske fyrster, at demokratiet skulle sprede sig. De sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Napoleon blev chokeret over at se det kaos af forskellige måleenheder, der fandtes i de utallige små fyrstendømmer, Tyskland og Italien var opdelt i for at kunne beskytte sølvet på dets rejse fra Harzen til Venedig, hvor det havde finansieret den italienske renaissance. Så Napoleon tvangsmoderniserede Tyskland. Det tysk-romerske tusindårsrige blev ophævet i 1806, og metersystemet blev indført overalt.

Men de tyske fyrster fortsatte modstandskampen mod demokratiet. Når hæren ikke kunne bruges, så kunne skolen. De bad derfor nyhumanismens fader, Humboldt, om at skabe et universitet i Berlin, som kunne være et modtræk til den demokratiske oplysningstænkning, der truede med at brede sig fra Frankrig til hele Europa.

Humboldt var inspireret af romantikkens og Hegels ide om, at verden er styret af en Ånd, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og kommer til udtryk gennem kunsten. For at se Åndens værk i kunsten må man lade sig danne. Dog kan ikke alle blive dannet, kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde', som det beskrives af Adam Oehlenschläger.

Det Humboldtske dannelsessystem ønsker, at kun en elite af lakajer bliver uddannet på Humboldt-universitetet. Humboldt-universitetet nægter derfor at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. De skal først bestå en optagelsesprøve på et Humboldt-gymnasium, hvor kun kandidater fra Humboldt-universitetet må undervise. Men kun den bedste halvdel af de unge får adgang til Humboldt-gymnasiet, og af disse får kun den bedste halvdel adgang til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumper eller falder fra, så kun 13% kommer igennem som 28årige ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004.

Europas øvrige envældige fyrster accepterede gerne, at Humboldt-universitetet besatte Europa efter Napoleons fald. Efterhånden blev Europas envælde ændret til demokrati, men Humboldt-universitetets besættelse er aldrig blevet ophævet.

Foruden et alt for lavt fødselstal medfører den lave produktivitet på 13% en alvorlig mangel på uddannet personale inden for vigtige arbejdsområder som sygepleje, undervisning og ingeniørfag. Et problem de oplysende universiteter undgår, fordi den koordinerede modulopbygning gør arbejdsstyrken meget fleksibel.

Heldigvis findes der en modstandsbevægelse mod Humboldt-universitetets besættelse af Europa.

Modstandsbevægelsen inden for Europa udgøres af tre franske modtænkere, Derrida, Lyotard og Foucault, der under betegnelsen post-strukturalisme har afsløret Humboldt-universitetets formynderiteknikker: begrebstvang gennem pastorale talemåder, meningstvung gennem pastorale trossætninger, og frelsertvang gennem pastorale frelserinstitutioner.

Derrida skelner mellem naturlige talemåder som sol og måne; og pastorale talemåder som frelse, dannelse, kompetence osv. Naturlige talemåder afspejler tings sande natur. Pastorale talemåder påtvinger ting en kunstig natur. Pastorale talemåder bør derfor destrueres og rekonstrueres, dvs. 'dekonstrueres', så de oplyser det beskrevne i stedet for at fordreje det.

Lyotard bruger betegnelsen 'postmoderne parallelviden' om modforskning, der afslører skjulte alternativer til de pastorale trossætninger, som strømmer ud af Humboldt-universitetet med påstand om at være forskning, hvor de i virkeligheden blot er pastorale fortolkninger.

Foucault viser, hvordan pastorale talemåder og trossætninger yngler på Humboldt-universitetet og bliver til stadig voksende teoribygninger, såkaldte diskurser. Diskurser undertrykker alternative diskurser for at kunne

præsentere sig som selve sandheden. Herefter kan diskursen installere et sandheds-regime af pastorale frelserinstitutioner i form af skoler, hospitaler mm., kaldet diskursens pastorale magt.

Kirken og Humboldt benytter begge pastorale talemåder, diskurser og frelserinstitutioner. Således vil talemåderne 'frelst' og 'dannet' straks omskabe mennesket til 'u-frelst' og 'u-dannet' med et deraf følgende behov for frelse og dannelse, et behov som den pastorale frelserinstitution naturligvis gerne indfrier med sit frelser-tilbud: 'Du er ufrelst, men frygt ikke, thi vi de frelste skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting: Du skal angre din ufrelsthed, du skal komme til vor frelserinstitution og gøre præcist, hvad vi siger til dig. Ellers er du selv skyld i din fortabelse.'

Modstandsbevægelsen uden for Europa udgøres især af OECD, hvis universitetsundersøgelse netop har dumpet det danske Humboldt-universitet. Men på traditionel angloamerikansk vis. Først fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartneren. Så følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, hvilket er under 1/4 af international standard. Danske universiteter uddanner primært til universitetsansættelse, og tvinger oven i købet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær undervisning. Som konsekvens er dansk tertiær undervisning opdelt i et utal af blindgydeuddannelser, hvilket besværliggør overgang mellem disse.

OECD opfordrer Europas Humboldt-universiteter til at globalisere sig, så der kan ske en fri vidensudveksling på tværs af statsgrænser. EU bakker op og har bedt sine universiteter om at sørge for dette. Men i den såkaldte Bologna-erklæring er det lykkedes Humboldt-universitetet at sabotere globaliseringen ved at indføre 3årige bachelor-uddannelser, hvor det oplysende universitet har 4årige. Så Europas unge er stadig stavnsbundet til Humboldt-universitetet.

I stedet for at samarbejde med Humboldt-universitetet bør politikerne erklære det danske skolesystem konkurs og anmode om at blive sat under OECD-administration. OECD vil da straks indføre en række hårdt tiltrængte reformer: skriftlige prøver i stedet for mundtlige, et 4årigt realgymnasium fra 8. klasse for alle, et 2+2årigt universitet med koordinerede moduler, afsluttet med akademigrader efter 2 år, og med bachelorgrader efter 4 år som i resten af verden udenfor Europa.

Først da får de unge muligheden for at få de tre børn, der kan sikre, at Europas befolkning overlever Humboldt-universitetets besættelsestid.

Arbejdskraftmanglen skyldes uddannelsessvigt, 25.11.2007

Valgets hovedtema burde have være vort uproduktive uddannelsessystem. Som burde producere et stort antal højtuddannede i lighed med andre lande, der vil følge med i den globale vidensøkonomi. Men som kun formår at give 13% af en årgang en universitetsuddannelse, hvilket er en fjerdedel af international standard.

Dagligt fortæller pressen om mangel på højtuddannet arbejdskraft. Der er mangel på ingeniører, på læger, på IT-folk, på lærere, på sygeplejersker, osv. osv. osv. I nogle tilfælde kan manglen afhjælpes ved at importere højtuddannet arbejdskraft fra udlandet. I andre tilfælde, som f.eks. lærere, har man måttet oprette genvejsuddannelser, såkaldte merituddannelser, og endog ansætte lærere helt uden læreruddannelse.

Hvad skal ændres, så uddannelsessystemet kan dække behovet for højtuddannet arbejdskraft?

Dette spørgsmål burde have være valgets hovedtema. For med et faldende antal højtuddannede følger faldende indkomster og dermed faldende skatter og dermed faldende velfærd. Velfærd øges ikke ved at øge beskatningen af faldende indkomster. Velfærd øges ved at sænke beskatningen af stigende indkomster, dvs. ved at øge mængden af højtuddannet arbejdskraft, så indkomsten stiger så meget, at selv om skatteprocenten sænkes, vil skattebeløbet og dermed velfærd øges.

Især hvis danske unge får lov til at arbejde i deres mest produktive år, i tyverne, som de får i vores engelsktalende nabolande: England, Irland, Canada, USA osv. I disse lande har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og 50% en modulopbygget universitetsgrad som 22årig, der er så smidig, at den hurtigt kan suppleres med nye moduler, hvis man tvinges til eller selv ønsker at skifte job.

Men danske unge holdes fanget i et uddannelsessystem, der, som ordet direkte siger, er et dannelses-system, hvor den internationale standard er et oplysnings-system.

En smuttur til Canada vil hurtigt vise forskellen på dannelses-skoler og en oplysnings-skoler.

Det oplysende skolesystem består af en primærskole for børn, en sekundærskole for unge, en tertiærskole for profession og en ekspertskole for forskning. Det oplysende skolesystem stammer tilbage fra oplysningstiden i 1700-tallet. Her opdagede man, at erstattes tro, bøn og kirkegang med viden, regning og skolegang, så kan man samtidig erstatte kirkens og fyrstens dobbeltformynderi med demokrati. Følgen blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte republik.

For Frankrigs naboer, de tyske fyrster, forsøgte at kvæle det franske demokrati ved at sende en hær mod Paris. Men hæren bestod af lejesoldater, hvorimod den franske hær af værnepligtige vidste alt for godt, at et nederlag betød en tilbagevenden til slaveri på fyrsternes godser. Denne motivation gjorde den franske hær så effektiv, at den stoppede tyskerne og siden besatte Tyskland, som var opdelt i mange forskellige områder med hver sit målesystem. Napoleon gjorde kort proces. Han ophævede det Tysk-Romerske Rige og gennemtvang meter-systemet overalt.

Det brød den tyske enevælde sig ikke om. Når hæren ikke kunne bruges i kampen mod demokratiet, måtte man bruge skolen. Man bad derfor Humboldt om i Berlin at skabe et alternativ til det demokratiske skolesystem for alle. Som skulle sikre, at kun eliten kom igennem. Og blev dannet, så den kunne færdes ved hoffet. Resultatet, det Humboldtske dannelsessystem, blev modtaget med kyshånd af Europas øvrige enevælde.

Europas lande er siden blevet demokratier, men de har undladt at udskifte enevældens Humboldtske dannelses-skoler med demokratiets oplysnings-skoler. Så Europa har stadig Humboldt-universiteter, der kun uddanner eliten, medens resten af verden er gået over til oplysnings-universiteter, der sikrer mindst halvdelen af de 22-årige en universitetsgrad, der fører direkte til et videns-job i den globale vidensøkonomi.

I Danmark er de 22-årige knapt begyndt på de danske Humboldt-universiteter. For Humboldt-universitetet nægter at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. Det forlanger, at de først skal bestå en adgangseksamen på et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel har adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel kan gå videre til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen dumpes bort, så kun 13% kommer igennem.

Humboldt-universitetet har saboteret globaliseringen ved at indføre treårige bachelorgrader i modsætning til den internationale standard på fire år, hvilket tvinger de unge til at forblive på et Humboldt-universitet. Hvor de oven i købet tvinges til at afslutte deres studium med en mastergrad. Ligesom alle, der tager en kort eller mellemlang videregående uddannelse tvinges til at begynde helt eller delvist forfra, hvis de ønsker at udbygge deres uddannelse på et Humboldt-universitet. Alt sammen i skærende modstrid med den internationale standard, hvor alle tertiære uddannelser er samlet på universiteter som koordinerede moduler, der hurtigt kan videreudbygges.

Det er således ikke mærkeligt, at de danske Humboldt-universiteter forsøger at glemme OECD' universitetsundersøgelse fra 2004, hvori de dumpes med et brag, fordi de ikke følger den internationale standard.

Danske politikere har forsøgt at modernisere Humboldt-universitetet ved at samle de korte og mellemlange videregående uddannelser i såkaldte 'University Colleges', og tildele kandidater herfra titlen professionsbachelor. En fup-titel, som udlandet ryster på hovedet af: I følge international standard er et universitet et sted, hvor man modtager undervisning af forskeruddannet personale. Men på danske University Colleges har stort set ingen taget en forskeruddannelse, ligesom forskeruddannede personer, der søger ansættelse, afvises som overkvalificerede.

Hvorfor kan politikerne ikke se uddannelsessystemets fallit? Fordi fallitten skjules af mundtlige middelkarakterer. Som det eneste land i verden vurderer vi stadig undervisningens succes med mundtlige standpunktskarakterer, som gives af samme person, som giver undervisningen, og som derfor afvises af udlandet som utroværdige. At udlandet har ret ses ved at spørge elever om, hvordan lærerne giver mundtlige

standpunktskarakterer: Det kan ikke betale sig at læse lektier til daglig, højst op til karaktergivning, og her behøver man i øvrigt kun at snakke med om noget generelt for at få middelkarakteren syv.

Kort sagt, mundtlige middelkarakterer gør den danske skole til en snakkeskole, som kan sidde af. Først snakker man sig igennem folkeskolen, så igennem gymnasiet, og endelig gennem læreruddannelsen, hvor man selv bliver certificeret til at uddele mundtlige middelkarakterer.

Når skriftlige fag forvandles til mundtlige snakkefag, går det naturligvis helt galt. Men det skjuler undervisningsministeriet ved i matematik at sænke bestågrænsen fra det internationale niveau på 60% rigtige svar til 40% i gymnasiet og 20% i folkeskolen.

Og ekstra galt går det for de tosprogede elever, som ikke kan levere dannet snak, og som derfor har store problemer med at læse, skrive og regne, når de forlader folkeskolen.

Skurken i den danske uddannelsesfallit er det eliteproducerende Humboldt-universitet. Så skal Danmark dække behovet for højtuddannet arbejdskraft, må vore Humboldt-universiteter med treårige enstrengede bachelorgrader omstilles til oplysnings-universiteter med fireårige bachelorgrader opbygget af koordinerede moduler. Samtidig må det treårige Humboldt-gymnasium for de få erstattes af den internationale standard, fireårige realgymnasier for alle fra ottende klasse, modulopbygget med halvårlige skriftlige eksaminer, som giver de lærende løbende dokumentation for den fremadskridende læring.

Kun demokratiske høringer kan tvinge vores Humboldt-universiteter til at gå i dialog med OECD. Det politiske parti, der arrangerer sådanne høringer, vil levere den næste statsminister til at lede et tiltrængt politisk projekt: At bede om OECD' hjælp til at erstatte dannelse med oplysning, så vi kan efterleve den internationale standard for vidensproduktion og vidensformidling.

Nedsæt en skolings-kommission nu, 16.1.2008

Danmarks næste statsminister kommer fra det parti, der tager initiativ til at nedsætte en skolingskommission, som kan nytænke hele vort skolingssystem fra start til slut, fra børnehave til kandidatgrad. I en sådan kommission vil OECD nemlig påvise, at vi dumper i den globale vidensøkonomi, hvis ikke vi erstatter vort tyske dannelsessystem med det amerikanske oplysningssystem, som resten af verden har overtaget. Og dermed erstatter folkeskolen, gymnasiet og dannelsesuniversitetet med en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for profession.

En skolingskommission vil naturligvis møde voldsom modstand fra eksisterende skoler og universiteter, samt fra mange politiske partier. Modsat vil den have opbakning i den brede befolkning, som derfor vil belønne det parti, der foreslår den nedsat.

En skolingskommission mødes umiddelbart med skepsis: Vi har jo verdens bedste skolesystem?

Men måske er det bare indbildning. For det er svært at forklare fornuften i det danske skolesystem i f.eks. Canada. Man bliver hurtigt sat til vægs af en lang række pinlige spørgsmål:

Hvorfor påbegynder I først skoling i 7 års alderen, når den internationale standard er 5-6 år? Hvorfor tvinger I de unge til at blive i deres barneskole efter kønsmodningen, når resten af verden her sætter de unge i en ny skole med nye lærere, som kun underviser unge? Hvorfor begrænser I adgangen til jeres universiteter ved efter sekundærskolen at indskyde et gymnasium, hvor kun den bedste halvdel kommer ind, og hvor kun den bedste halvdel af disse kommer videre på universitetet, når den internationale standard er universitetsadgang til alle efter afsluttet sekundærskole?

Hvorfor fastholder I som det eneste land mundtlige årskarakterer, oven i købet givet af samme person, som giver undervisningen, når resten af verden bruger skriftlige karakterer i erkendelse af, at den der giver undervisningen naturligvis er inhabil ved karaktergivning? Hvorfor fastholder I mundtlige prøver, når international standard er skriftlige prøver? Hvorfor sænker I den internationale bestågrænse på 60% korrekt besvarelse i matematik til 20% folkeskolen og til 40% i gymnasiet?

Hvorfor følger I ikke den internationale standard og tillader de unge at tage universitetsmoduler i slutningen af sekundærskolen? Hvorfor er jeres tertiære skole opdelt i et utal af parallelle ukoordinerede korte, mellemlange og lange videregående uddannelser, når den internationale standard er at samle den tertiære skoling på universiteter opbygget af koordinerede moduler? Hvorfor tvinger I unge, der vil skifte uddannelse til at blive meritbedømt og stort set begynde forfra, når den internationale standard er at videreudbygge de

moduler, man allerede har? Hvorfor tvinger I de unge til at tage en mastergrad efter afsluttet bachelorgrad, når den internationale standard er at afslutte universitetet med en bachelorgrad? Hvorfor uddanner jeres unge sig stadig sidst i tyverne, når de den internationale standard er universitetsgrad som 22-årig.

Hvorfor er jeres mastergrad universitetsrettet, når den internationale standard er erhvervsrettet mastergrad? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at placere læreruddannelsen på særlige lærerskoler i stedet for på universitetet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved ikke at kræve en forskergrad for at undervise på universitet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at udnævne professorer uden en forskergrad?

Hvorfor formår verdens bedst finansierede skolesystem kun at give 13% af en årgang en universitetsseksamen, altså en fjerdedel af international standard? Hvorfor har I en mangel på uddannet arbejdskraft inden for læger, sygeplejersker, lærere, ingeniører, IT-folk mm, der ligger langt over internationalt niveau? Hvorfor må I importere uddannet arbejdskraft fra udviklingslande i stedet for at eksportere arbejdskraft? Hvorfor nægter jeres universiteter at kommentere OECDs sønderlemmende kritik, når den internationale standard er at lade sig vejlede af OECD? Hvorfor føder I kun 1.5 barn pr. familie i EU området, hvilket vil nedsætte jeres befolkningstal til 10% på 200 år, når resten af verden er i stand til at reproducere sig?

De første spørgsmål forsøger man venligt at besvare. Men ved spørgsmålet om mundtlige prøver ikke er et levn fra katekismusoverhøringens tid, må man give op. Vi tror vi har verdens bedste skolesystem, men har måske i stedet verdens mest særegne skolesystem. Men hvorfor kan vi ikke se problemerne i vort skolingssystem? Er det fordi vi skjuler dem med mundtlige karakterer uden noget skriftligt belæg?

Det mener de unge selv. Adspurgt om hvordan lærere giver mundtlige karakterer, fortæller de, at man skal bare møde op og komme med generelle indlæg for at få en middelmådig karakter. Kort sagt, man behøver ikke læse lektier, bare ved at være sig selv får man en middelmådig karakter i folkeskolen, i gymnasiet, på lærerseminariet og andre steder, der bruger mundtlige karakterer. Så i Danmark kan man sidde skolen af, først folkeskolen, så gymnasiet, så efter forgæves at have søgt ind eller afprøvet forskellige uddannelser til sidst på seminariet, hvor man selv bliver certificeret til at uddele middelmådige karakterer.

Men hvorfor er der så himmelvid forskel på skoling i Danmark og i Canada? Er det kun Danmark, der har folkeskoler, gymnasier og mundtlige prøver? En rundtur i EU viser, at her har de fleste lande gymnasier. Men kun få lande har enkelte mundtlige karakterer, og altid som supplement til skriftlige.

Så det centrale spørgsmål er: Hvorfor findes der ikke gymnasier uden for EU-området?

Historien giver svaret. Før år 1700 foregik belæring i kirken. Skolesystemet uddannede præster til kirken og jurister til staten. I 1700-tallet kom så Oplysningstiden, hvor man inspireret af naturvidenskabens oprør mod kirken indså, at med oplysning kan man frigøre sig fra kirkens og kongens dobbeltformynderi og indføre demokrati. To demokratier blev indført, et i USA og et i Frankrig.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte. For den tyske enevælde brød sig ikke om demokrati og sendte derfor en hær mod Paris. Men den tyske hær af lejesoldater kunne ikke hamle op med den franske hær af værnepligtige, der vidste, at et nederlag betød slaveri på godserne. Så først blev den tyske hær stoppet, siden blev Tyskland besat.

Den tyske enevælde kunne nu ikke bruge hæren i sin frihedskamp mod det franske demokrati. I stedet valgte enevælden at bruge skolen, og bad Humboldt om som modvægt til den demokratiske oplysningsskole at skabe et skolesystem for eliten.

Humboldt indførte dannelse som anti-oplysning og ændrede middelalderens universitet til et moderne Humboldt-universitet med tilhørende Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel af de unge får adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitet, hvor studierne er så svære, at kun halvdelen består.

Europas enevælde modtog med kyshånd det elitære Humboldtske dannelsessystem, som ikke blev afskaffet, da EU-landene senere blev demokratiske. Også i Danmark har vi stadig Humboldt-gymnasier og Humboldt-universiteter med det resultat, at vi med kun 13% universitetsuddannede dumpede i OECDs universitetsundersøgelse fra 2004.

Så tiden er moden til en skolingkommission under OECD. Og til at gennemføre kommissionens sandsynlige anbefalinger: Folkeskolen fra alder 7 til 17 efterfulgt af et mundtligt gymnasium for eliten erstattes af en

primærskole for børn fra alder 5 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, modulopdelte og med skriftlige prøver hvert halve år. Al tertiær skoling samles på universiteter, der tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af koordinerede moduler, så man kan udbygge sin grad med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller mangel på arbejdskraft.

Et globaliseret skolingssystem løser mange af vore nuværende problemer, herunder mangel på arbejdskraft både i dag og i fremtiden til at sikre velfærden, og til at sænke skatteprocenten.

Skoleafbrænding, 21.2.2008

Bogafbrænding er ikke noget nyt fænomen, skolebrænding er. Er det tilfældigt, at det netop er skoler der brændes af, eller er skolebrænding et tak for sidst fra elever, der føler at skolen har brændt dem af? Skolen er et resultat af oplysningstiden, hvis grundlag var frihed, lighed og broderskab. Men er der nu også lighed for alle i den danske skole?

Det har længe slået gymnasielærere, hvor uoplyste elever er når de forlader folkeskolen. Ved nærmere undersøgelse viser det sig da også, at undervisningsministeriet har måtte sænke bestågrænsen i skriftlig matematik fra det internationale niveau på 70% korrekt besvarelse til 20%.

Danmarks næste statsminister kommer fra det parti, der tager initiativ til at nedsætte en skolingskommission, som kan nytænke hele vort skolingssystem fra start til slut, fra børnehaven til kandidatgrad. I en sådan kommission vil OECD nemlig påvise, at vi dumper i den globale vidensøkonomi, hvis ikke vi erstatter vort tyske dannelsessystem med det amerikanske oplysningssystem, som resten af verden har overtaget. Og dermed erstatter folkeskolen, gymnasiet og dannelsesuniversitetet med en primærskole for børn, en sekundærskole for unge og en tertiærskole for profession.

En skolingskommission vil naturligvis møde voldsom modstand fra eksisterende skoler og universiteter, samt fra mange politiske partier. Modsat vil den have opbakning i den brede befolkning, som derfor vil belønne det parti, der foreslår den nedsat.

En skolingskommission mødes umiddelbart med skepsis: Vi har jo verdens bedste skolesystem?

Men måske er det bare indbildning. For det er svært at forklare fornuften i det danske skolesystem i f.eks. Canada. Man bliver hurtigt sat til vægs af en lang række pinlige spørgsmål:

Hvorfor påbegynder I først skoling i 7års alderen, når den internationale standard er 5-6 år? Hvorfor tvinger I de unge til at blive i deres barneskole efter kønsmodningen, når resten af verden her sætter de unge i en ny skole med nye lærere, som kun underviser unge? Hvorfor begrænser I adgangen til jeres universiteter ved efter sekundærskolen at indskyde et gymnasium, hvor kun den bedste halvdel kommer ind, og hvor kun den bedste halvdel af disse kommer videre på universitetet, når den internationale standard er universitetsadgang til alle efter afsluttet sekundærskole?

Hvorfor fastholder I som det eneste land mundtlige årskarakterer, oven i købet givet af samme person, som giver undervisningen, når resten af verden bruger skriftlige karakterer i erkendelse af, at den der giver undervisningen naturligvis er inhabil ved karaktergivning? Hvorfor fastholder I mundtlige prøver, når international standard er skriftlige prøver? Hvorfor sænker I den internationale bestågrænse på 60% korrekt besvarelse i matematik til 20% folkeskolen og til 40% i gymnasiet?

Hvorfor følger I ikke den internationale standard og tillader de unge at tage universitetsmoduler i slutningen af sekundærskolen? Hvorfor er jeres tertiære skole opdelt i et utal af parallelle ukoordinerede korte, mellemlange og lange videregående uddannelser, når den internationale standard er at samle den tertiære skoling på universiteter opbygget af koordinerede moduler? Hvorfor tvinger I unge, der vil skifte uddannelse til at blive meritbedømt og stort set begynde forfra, når den internationale standard er at videreudbygge de moduler, man allerede har? Hvorfor tvinger I de unge til at tage en mastergrad efter afsluttet bachelorgrad, når den internationale standard er at afslutte universitetet med en bachelorgrad? Hvorfor uddanner jeres unge sig stadig sidst i tyverne, når de den internationale standard er universitetsgrad som 22årig.

Hvorfor er jeres mastergrad universitetsrettet, når den internationale standard er erhvervsrettet mastergrad? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at placere læreruddannelsen på særlige lærerskoler i stedet for på universitetet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved ikke at kræve en forskergrad for at undervise på universitetet? Hvorfor fraviger I den internationale standard ved at udnævne professorer uden en forskergrad?

Hvorfor formår verdens bedst finansierede skolesystem kun at give 13% af en årgang en universitetseksamen, altså en fjerdedel af international standard? Hvorfor har I en mangel på uddannet arbejdskraft inden for læger, sygeplejersker, lærere, ingeniører, IT-folk mm, der ligger langt over internationalt niveau? Hvorfor må I importere uddannet arbejdskraft fra udviklingslande i stedet for at eksportere arbejdskraft? Hvorfor nægter jeres universiteter at kommentere OECDs sønderlemmende kritik, når den internationale standard er at lade sig vejlede af OECD? Hvorfor føder I kun 1.5 barn pr. familie i EU området, hvilket vil nedsætte jeres befolkningstal til 10% på 200 år, når resten af verden er i stand til at reproducere sig?

De første spørgsmål forsøger man venligt at besvare. Men ved spørgsmålet om mundtlige prøver ikke er et levn fra katekismusoverhøringens tid, må man give op. Vi tror vi har verdens bedste skolesystem, men har måske i stedet verdens mest særegne skolesystem. Men hvorfor kan vi ikke se problemerne i vort skolingssystem? Er det fordi vi skjuler dem med mundtlige karakterer uden noget skriftligt belæg?

Det mener de unge selv. Adspurgt om hvordan lærere giver mundtlige karakterer, fortæller de, at man skal bare møde op og komme med generelle indlæg for at få en middelkarakter. Kort sagt, man behøver ikke læse lektier, bare ved at være sig selv får man en middelkarakter i folkeskolen, i gymnasiet, på lærerseminariet og andre steder, der bruger mundtlige karakterer. Så i Danmark kan man sidde skolen af, først folkeskolen, så gymnasiet, så efter forgæves at have søgt ind eller afprøvet forskellige uddannelser til sidst på seminariet, hvor man selv bliver certificeret til at uddele middelkarakterer.

Men hvorfor er der så himmelvid forskel på skoling i Danmark og i Canada? Er det kun Danmark, der har folkeskoler, gymnasier og mundtlige prøver? En rundtur i EU viser, at her har de fleste lande gymnasier. Men kun få lande har enkelte mundtlige karakterer, og altid som supplement til skriftlige.

Så det centrale spørgsmål er: Hvorfor findes der ikke gymnasier uden for EU-området?

Historien giver svaret. Før år 1700 foregik belæring i kirken. Skolesystemet uddannede præster til kirken og jurister til staten. I 1700-tallet kom så Oplysningstiden, hvor man inspireret af naturvidenskabens oprør mod kirken indså, at med oplysning kan man frigøre sig fra kirkens og kongens dobbeltformynderi og indføre demokrati. To demokratier blev indført, et i USA og et i Frankrig.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte. For den tyske enevælde brød sig ikke om demokrati og sendte derfor en hær mod Paris. Men den tyske hær af lejesoldater kunne ikke hamle op med den franske hær af værnepligtige, der vidste, at et nederlag betød slaveri på godserne. Så først blev den tyske hær stoppet, siden blev Tyskland besat.

Den tyske enevælde kunne nu ikke bruge hæren i sin frihedskamp mod det franske demokrati. I stedet valgte enevælden at bruge skolen, og bad Humboldt om som modvægt til den demokratiske oplysningsskole at skabe et skolesystem for eliten.

Humboldt indførte dannelse som anti-oplysning og ændrede middelalderens universitet til et moderne Humboldt-universitet med tilhørende Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel af de unge får adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel går videre til Humboldt-universitet, hvor studierne er så svære, at kun halvdelen består.

Europas enevælde modtog med kyshånd det elitære Humboldtske dannelsessystem, som ikke blev afskaffet, da EU-landene senere blev demokratiske. Også i Danmark har vi stadig Humboldt-gymnasier og Humboldt-universiteter med det resultat, at vi med kun 13% universitetsuddannede dumpede i OECDs universitetsundersøgelse fra 2004.

Så tiden er moden til en skolingskommission under OECD. Og til at gennemføre kommissionens sandsynlige anbefalinger: Folkeskolen fra alder 7 til 17 efterfulgt af et mundtligt gymnasium for eliten erstattes af en primærskole for børn fra alder 5 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, modulopdelt og med skriftlige prøver hvert halve år. Al tertiær skoling samles på universiteter, der tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af koordinerede moduler, så man kan udbygge sin grad med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller mangel på arbejdskraft.

Et globaliseret skolingssystem løser mange af vore nuværende problemer, herunder mangel på arbejdskraft både i dag og i fremtiden til at sikre velfærd, og til at sænke skatteprocenten.

Det danske Humboldt-gymnasium i verdensklasse – hvordan?, 12.3.2008

Det danske Humboldt-gymnasium vil gerne være i verdensklasse. Jamen er det ikke allerede i verdensklasse?

Gymnasiets hovedopgave er at dygtiggøre de unge, især i fremmedsprogene engelsk, tysk og matematik - og i et gymnasium i verdensklasse får de unge naturligvis topkarakter i disse fag. I engelsk er det da også lykkedes at få karaktererne op i middelloområdet, for engelsk indgår jo overalt i dagligdagen. I tysk derimod er de skriftlige karakterer efterhånden blevet så lave, at man har fjernet skriftlig tysk på B-niveauet. Tilsvarende er skriftlig matematik fjernet på C-niveauet, efter at karaktererne på HF's C-niveau blev så lave, at både lærere og rektorer mente, at matematik ikke skulle være obligatorisk på HF. HF-matematikken blev da også kun reddet ved at nedskære den skriftlige eksamen. På de øvrige matematikniveauer er bestågrænsen 40% korrekt besvarelse, hvilket desværre er en del under den internationale standard på 60%. På den anden side må det siges at være flot at kunne fordoble folkeskolens bestågrænse på 20% korrekt bevarelse.

Så nej. Det danske Humboldt-gymnasium er langt fra i verdensklasse. Men det kan det jo komme, hvis det lader sig inspirere af de lande, der allerede befinder sig i verdensklassen.

En rundtur om jorden vil hurtigt vise, at gymnasier kun findes i Europa. I østen er skolesystemet modelleret efter den internationale standard, som er hentet fra det nordamerikanske skolesystem. Her har man en primærskole for børn, en junior high school for puberteten, og en high school for de unge. Alle går på high school, og som 18årige har 95% adgang til universitetet, ja mange har endog taget universitetsmoduler det sidste år på high school. Herefter følger så to eller fire år på universitet med det resultat, at 50% af en årgang har en erhvervsrettet bachelorgrad som 22årig. Denne fører direkte til et vellønnet job, så man kan stifte familie og som 25årig have øget familien med de tre børn, der sikrer, at befolkningen forbliver på et stabilt niveau: en til mor, en til far og en til nationen.

I EU kan man ikke tage universitetsmoduler det sidste år i gymnasiet. For EUs Humboldt-universiteter er indrettet helt anderledes end de nordamerikanske modul-universiteter. Hvor der er fri adgang til disse, mod en vis betaling naturligvis, nægter det europæiske Humboldt-universitet at modtage de unge direkte, først må de bestå en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, som kun giver adgang til de 50% bedste, og som kun lader de 50% bedste gå videre til Humboldt-universitetet, hvor studierne er så svære, at 50% dumper, så kun 13% kommer igennem med en universitetseksamen, som påpeget i OECD's kritik af danske universiteter i 2004.

De nordamerikanske modul-universiteter er opbygget af koordinerede moduler, så man problemløst kan skifte universitet eller studium, og så man kan supplere med nye moduler, hvis man ønsker eller tvinges til at skifte job. Europas Humboldt-universiteter består derimod af embedsuddannelser opbygget af ukoordinerede moduler, så de studerende oftest må begynde forfra, hvis de skifter universitet eller studium, eller hvis de ønsker eller tvinges til at skifte job.

Med sin eliteudvælgelse passer Humboldt-gymnasiet og Humboldt-universitetet perfekt til en stabil landbrugsøkonomi eller industriøkonomi, hvor kun få skal bruges til offentlige embeder. Men de er en katastrofe i en moderne vidensøkonomi, der skal leve op til den internationale standard, som siger, at 95% af en årgang skal have universitetsadgang som 18årig, og 50% en universitetseksamen som 22årig. Med sine ukoordinerede embedsuddannelser fastholder Humboldt-systemet nemlig de unge så længe, at de først lukkes ud tæt på 30, og så får de for få børn. Det nuværende gennemsnit for EU er 1.5 barn pr. familie, hvilket betyder, at EUs befolkning reduceres fra de nuværende 500 millioner til 50 millioner i løbet af de næste 200 år. For at overleve er EU nødt til at udskifte Humboldt-systemet elitære embedsuddannelse med den internationale standard, der sikrer at så mange som muligt får så megen skolegang som muligt.

For at forstå forskellen på Europas Humboldt-universiteter og Nordamerikas moduluniversiteter er vi nødt til at gå tilbage i historien. Vi kan da se, at Humboldt-gymnasiet og Humboldt-universitetet blev skabt i Berlin for 200 år siden som modtræk mod den oplysningstænkning, der truede med at brede sig fra det demokratiske Frankrig ud over det enevældige Europa.

Men det hele begyndte i det antikke Grækenland: Velstand har altid bygget på handel, først sølvbaseret til finansiering af Østens luksusvarer silke og peber, siden industrivarebaseret da bomuld blev den vigtigste vare.

Grækenlands sølvminer skabte demokrati. Her påpegede sofisterne, at demokrati kræver oplysning, især om forskellen på natur og vedtægt. Ellers opstår skjult formynderi, hvor bedrevidende præsenterer deres vedtægt som natur f.eks. ved at påstå, at alt fysisk i virkeligheden er eksempler på metafysiske former, som kun

denne videns venner, filo-sofferne, kan se – hvorfor man naturligvis er nødt til at afskaffe demokratiet og overlade magten til de bedrevidende filosoffer.

Med sølvet forsvandt også det græske demokrati, men akademiet bestod, indtil kirken ændrede det til klostre, hvoraf nogle senere blev til universiteter.

Englænderne kunne sejle, og kunne nemt opbringe spanske sølvskibe på vej hjem over Atlanten. Derimod kneb det med at sejle til Indien uden landkending for at undgå portugisiske forter på Afrikas kyst. Man måtte sejle efter månen, men hvordan bevæger månen sig? 'Mellem stjernerne naturligvis!' var kirkens svar.

Newtons modsvar skabte det moderne samfund, og bør derfor stå over alle skoler i hele verden: 'Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, den falder mod jorden som æblet.' Men hvorfor falder æbler mod jorden? Kirkens svar var klart: På grund af en metafysisk vilje, der 'ske i himlen og på jorden', som er uberegnelig, men som kan kontaktes gennem tro, bøn og kirkegang. Newton fremlagde atter et modsvar: På grund af en fysisk vilje, som er beregnelig, og som kan kontaktes gennem oplysning, regning og skolegang.

Newtons opdagelse af den fysiske vilje skabte oplysningstidens tro på, at oplysning kan etablere demokrati og afskaffe enevældens og kirkens dobbeltformynderi: Også vi kan som æblet følge vor egen vilje. Følgen blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig.

Tyskland forsøgte at kvæle det franske demokrati, men blev i stedet selv besat. For at bekæmpe demokratiseringen og dens oplysningsskole bad den tyske enevælde Humboldt om at skabe en skole for eliten. Humboldt benyttede romantikkens antioplysnings-tænkning til at skabe det Humboldtske dannelsessystem, som hurtigt bredte sig til det øvrige Europa herunder også til Danmark.

Skal det danske Humboldt-gymnasium op i verdensklasse, må det omstilles fra at være en dannelsesskole for de få til at være en oplysningsskole for de mange, dvs. fra et Humboldt-gymnasium til et real-gymnasium. Og det må tage ved lære af omverdenen. Når resten af verden på nær Danmark lader de unge få en helt ny skole med helt nye lærere efter 7. klasse, så bør det nye real-gymnasium være en 4årig skole for alle fra 8. klasse. Når resten af verden bruger skriftlige prøver i stedet for mundtlige, så bør det nye 4årige real-gymnasium forlade de mundtlige karakterer, som udlandet anser for utroværdige, da de gives af samme person, som giver undervisningen.

Så ja. Det danske gymnasium kan komme i verdensklasse. Ikke som et Humboldt-gymnasium, der forbyder 50% af en årgang adgang, og som fortrinsvis benytter utroværdige mundtlige karakterer, og som lader der gå 2-3 år inden de unge kommer til eksamen, og som bygger på anti-oplysning i form af dannelse. Men som et 4årigt skriftligt realgymnasium for alle fra 8. klasse, som følger den internationale standard ved at være opdelt i halvårlige moduler med eksamen efter hvert modul. Og som tillader de unge at tage universitetsmoduler det sidste skoleår.

Marxismen kvalte demokratiet i 1968, 9.10.2008

I 1968 gjorde demokratiet oprør mod formynderiet. Desværre blev oprøret kvalt af marxismen. Dels i Prag, hvis forår blev stoppet af russiske tanks. Dels på Europas universiteter, hvor ønsket om demokratisering druknede i marxistisk omklamring.

Formynderi er nødvendigt ved børneopdragelse, men voksne klarer sig fint uden formynderi og foretrækker demokrati.

Kampen mellem demokrati og formynderi begyndte i antikkens Grækenland. Her indså man, at grundlaget for demokratisk debat og beslutning er viden, sophia på græsk. Der foregik derfor en videns-kamp mellem de vidende, sofisterne, og de bedre-vidende, filo-sofferne.

Sofisterne mente, at oplyses folket ikke om forskellen på natur og vedtægt, bliver det underkastet formynderi af vedtægter præsenteret som natur. Derfor bør demokrati altid bygge på oplysning og skepsis. Og til stadighed stille spørgsmålet: er dette natur, vi må affinde os med, eller vedtægt, vi kan ændre ved afstemning?

Modsat hævdede filosofen Platon, at vedtægt er en illusion, for alt fysisk er i virkeligheden eksempler på metafysiske former, som kun filosoffer kan se. Derfor er demokrati meningsløst, og folket bør opgive det og underkaste sig formynderi udøvet af filosoffer uddannet på Platons akademi.

Den kristne kirke var begejstret for Platons påstand om, at alt fysisk er underkastet en metafysisk vilje, hvilket kirken dog tolkede som Herrens vilje, der kun kan forstås af paver og kardinaler. Så kirken videreførte akademiet, blot omdøbtes akademi til kloster, og filosoffer til munke.

Med reformationen omdannedes klostrene så til universiteter, der dog bibeholdt klostrenes sociale opgaver i form af de tre klassiske embedsuddannelser: præsten, lægen og advokaten.

Sofisternes skeptiske skelnen mellem natur og vedtægt genopstod med den voksende modstand mod kirkens verdensbillede, hvor jorden var verdens centrum. Er dette billede blot en vedtægt i strid med naturen, hvor solen er i centrum? Svaret blev leveret af Brahe, Kepler og Newton.

Brahes vendte biblioteket ryggen og tilbragte livet i laboratoriet med at nedskrive tabeller over planternes bevægelse mellem stjernerne. På baggrund af disse tal opstillede han et alternativt verdensbillede, der dog bevarede jorden som verdens centrum.

De samme tal førte dog Kepler til en alternativ fortolkning: Solen er i centrum og planeterne bevæger sig rundt om denne i cirkellignende baner.

Kun opsendelse af nye planeter kunne imidlertid afgøre, hvem der havde ret. Så svaret kom først, da Newton opdagede, at månen ikke bevæger sig rundt om jorden, men falder mod jorden ligesom æblet. Men hvorfor falder ting? Kirkens svar var enkelt: T falder fordi alle ting følger Herrens vilje, der dog er uransagelig, hvorfor alt vi mennesker kan gøre er at gå kirke, at tro og at lære at bede. Nej, sagde Newton, æblet følger sin egen vilje, som er forudsigelig, da den kan sættes på tal og formel – en formel, der kan bevises ved at efterprøve dens forudsigelser af andre faldende ting. Og for at få viden om naturens vilje skal man gå i skole, oplyse sig og lære at regne.

Newtons opgør med kirkens formynderi lagde grunden til den følgende oplysningstid: Når æblet følger sin egen vilje og ikke en formynders, så kan folket jo gøre det samme og indføre demokrati til erstatning af det herskende dobbeltformynderi udøvet af den fysiske herremand og den metafysiske Herre. To demokratier blev installeret, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte.

For den tyske enevælde sendte en hær mod Paris for at vælte den franske republik. Men den tyske hær bestod af lejesoldater, hvorimod den franske hær bestod af værnepligtige bønder, der var udmærket klar over, at et nederlag til tyskerne betød en tilbagevenden til formynderiet.

Så med oplysningen fik Frankrig Europas mest motiverede hær. Den trængte tyskerne tilbage til grænsen. Og besatte hele Tyskland, da tyskerne forsøgte igen.

I Berlin fik Napoleon et chok ved at se Tyskland opdelt i flere hundrede små områder med hver sit målesystem. Så han ophævede det tysk-romerske tusindårsrige, reducerede antallet af tysklænde betragteligt, og tvangsindførte det franske metersystem.

Nu var gode råd dyre for den tyske enevælde. Man kunne ikke længere bruge hæren til at stoppe oplysningen i at brede sig fra Frankrig, så i stedet valgte man at bruge skolen. I Berlin bad man Humboldt om at modernisere skolesystemet som modstykke til den franske system, der ønskede, at så mange som muligt blev oplyst så meget som muligt. Humboldts skolesystem skulle derimod fastholde befolkningen i uoplysthed og samtidig udvælge eliten til den centraladministration, der kunne udøve statens formynderi.

Humboldt hentede sit formynderi hos Hegels Ånd, der sover i sten, slumrer i planter og dyr, vågner i mennesker og kommer til udtryk gennem kunst. Åndens tale gennem kunsten kan dog kun forstås af dannede mennesker, og dannelse er ikke for alle, kun for eliten. Eller som det siges af i digtet Guldhornene, kun 'for de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde'.

Så Hegels Ånd og romantikken blev grundlaget for Humboldts skolesystem til skabelse af en dannet elite, hvis formynderi kunne beskytte folket mod oplysning og demokrati.

For at sikre at kun de bedste kom ind, krævede Humboldt-universitetet en adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil også kun de bedste har adgang, og hvorfra kun de bedste kan gå videre. Samtidig blev Humboldt-universitetets studier gjort så svære, at kun de bedste kom igennem.

Humboldts dannelsessystem sikrede, at centraladministrationens embeder blev besat med landet elite. Det blev derfor modtaget med kyshånd af hele Europa. Med tiden blev enevælde erstattet af demokrati, men i stedet for at indføre demokratiets oplysningskoler, sørger Europas centraladministrationer for, at det elitære Humboldtske dannelsessystem bliver bevaret, og kun ændret med mindre reformer.

Så Humboldt dannelsessystem findes stadig overalt i Europa. I Danmark får f.eks. kun 13% af en årgang i en universitetsseksamen, da det danske dannelsessystem er indrettet på at foretage en stadig halvering af talentmassen: kun den bedste halvdel kommer i gymnasiet, hvoraf kun den bedste halvdel går på universitet, hvoraf kun den bedste halvdel består, dvs. 13%. Hvoraf i øvrigt kun den bedste halvdel får embeder, hvorimod resten må vinke farvel til deres faglige baggrund og begynde forfra som sælgere eller undervisere på erhvervsskoler.

Humboldt-universitet tilbyder nemlig udelukkende embedsuddannelser. Og her leveres viden i pakker af ukoordinerede moduler, der ikke kan genbruges ved skift af universitet eller uddannelse. I modsætning til det nordamerikanske oplysningsuniversitet, som er blevet den internationale norm uden for Europa på grund af sin smidighed. Her er alle moduler koordinerede og kan derfor genbruges i tilfælde af skift af studium eller job. Og her forlades universitetet efter bestået bachelorgrad, hvorimod Humboldt-universitet påtvinger de studerende en universitetsrettet mastergrad for at kunne udskille eliten til sig selv. Et af de mange forhold der fik OECD til at dumpe de danske Humboldt-universiteter i sin undersøgelse fra 2004, da de langt fra opfylder den internationale norm, hvor 95% af en årgang har universitetsadgang som 18årig, og 50% en universitetsgrad som 22årig.

Så selv om Europa blev demokratisk holdt formynderiet stand inden for Humboldt-universitetets trygge mure. Lige indtil 1968, hvor studenterne gjorde oprør mod et formynderi, hvor professorerne herskede enevældigt og tvang de studerende til at studere for studiets egen skyld. 'Hvad skal dette bruges til?' var et hyppigt spørgsmål, der altid blev mødt af det arrogante svar: 'En solid faglig ballast kan aldrig skade'. Derfor kom oprøret. 'We want the world and we want it now'. Viden skal oplyse om verden, og ikke om sig selv.

Så i 1968 forsøgte demokratiets oplysning igen at fortrænge formynderiets dannelse. Men igen blev formynderiet reddet af Hegel. For Hegels nyplatonisme inspirerede ikke kun Humboldt til at udvikle et dannelsessystem til at udvælge eliten. Hegel inspirerede også Karl Marx til at udvikle marxismen som kritik af den kapitalistiske produktionsmåde.

En alliance blev derfor hurtigt indgået mellem marxismen og centraladministrationen. Marxisterne skulle infiltrere oprøret for at sikre overlevelse af det Humboldtske dannelsessystem. Til gengæld ville marxisterne få adgang til professorstillingerne. Så i dag mangler mange professorer på de danske Humboldt-universiteter den baggrund, der internationalt stilles til en professorstilling, en phd-afhandling samt en disputats.

Studenterne lod sig let forføre af marxismens lyse side, som beskriver det uretfærdige i, at en produktiv basis frarøves værdien af sit arbejde for at opretholde en uproductiv overbygning. Så studenterne glemte at protestere over for marxismens mørke side, der ligesom Platon og Hegel og Humboldt ser formynderi som en nødvendighed, og som derfor højst kan acceptere indirekte demokrati i form af pyramider af repræsentanter, der vælger repræsentanter, der igen vælger repræsentanter osv.

Humboldts dannelsesformynderi overlevede således oprøret i 1968, blot er det nu marxismen, der underkuer oplysningen. I Danmark er marxismens greb om dannelsen gjort ekstra effektiv i form af mundtlige karakterer givet af samme person, som giver undervisningen. Udlandet forstår ikke, at vi accepterer en sådanne inhabilitet, eller at vi som det eneste land i verden stadig lægger hovedvægt på mundtlig eksamen, der ellers kun forekom i katekismusoverhøringens tid.

Spørges elever i gymnasiet, hvordan læreren giver mundtlige karakterer, er svaret: Man behøver ikke læse lektier, man skal bare møde op og snakke med om det generelle, så får man en middelkarakter.

Så med snak og mundtlige middelkarakterer kan Danmarks dannelsesskoler siddes af, først i folkeskolen, så gymnasiet, og siden på læreruddannelsen, hvor man selv certificeres til at uddele mundtlige middelkarakterer.

I skriftlige fag går det naturligvis helt galt, når skolen kan siddes af med snak. I matematik må centraladministrationen derfor sænke den internationale bestågrænse fra 60% korrekt besvarelse til 40% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen. Og skriftlig eksamen er efterhånden fjernet så mange steder, at den stort set kun findes på gymnasiets øverste niveauer.

Så oprøret i 1968 er en om'er. Den forførte ungdom må genoptage oprøret, nu som forældre, der kræver, at Humboldts dannelsesskoler omstilles til den internationale standard sat af de nordamerikanske oplysningsskoler. Erstattes dannelse med oplysning, vil marxisterne forsvinde automatisk. For dannelse og

marxisme har fælles rødder, troen på at verden styres, ikke af demokrati, men af en Ånd, som kun eliten kan forstå.

I det nye ungdomsoprør II må marxismens nyplatoniske formynderibøger erstattes med bøger af de nye sofister, de franske poststrukturalister Derrida, Lyotard og Foucault, der allerede i 1960'erne viste, at demokratiet er truet af skjult formynderi i form af 'pastoral magt' praktiseret gennem pastorale begreber, pastorale trossætninger og pastorale institutioner.

Derrida brugte begrebet 'logocentrisme' til advare mod begrebstvung i form af ord, der ikke er grundfæstede i faktiske observationer, men alligevel påstår at beskrive faktiske forhold, der dog kun er synlige for en fåtallig elite. Logocentrisme bør 'dekonstrueres', dvs. destrueres og rekonstrueres med grundfæstede ord.

Lyotard brugte begrebet 'postmoderne' om skepsis over for pastorale sandheder, der blot dækker over vedtægter præsenteret som natur, men som afsløres hvis forskerne anvender 'paralogi', dvs. opfinder skjulte alternativer til den herskende konsensus.

Foucault kalder pastorale teorier om pastorale ord for pastorale diskurser. Og advarer mod pastorale institutioner, der bruger pastorale ord til at 'anormalisere' mennesker, men samtidig tilbyder en normaliseringskur baseret på pastorale diskurser, der dog i stedet fører til lakaj- og klientgørelse.

Foucault viser således, hvordan opfindelsen af ord som frelst, social, sund, dannet osv. omskaber normale mennesker til unormale, ufrelste, asociale, usunde, udannede osv. Der straks legitimerer en pastoral frelserinstitution: "Du er udannet, men frygt ikke! Thi vi de dannede skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting. Du skal angre din udannelse, du skal komme til vores frelserinstitution, og der skal du blive en lakaj af vores dannelsesdiskurs. Ellers er du selv skyld i din unormalitet."

Derrida og Lyotard forties af naturlige grunde af det pastorale Humboldt-universitet, hvorimod Foucault er blevet verdens mest citerede forsker. Hvilket dog blot er udtryk for, at marxismen forsøger at omklamre Foucault, så hans egentlige budskab kan skjules, at det pastorale universitet beskytter sin magt med begrebstvung. Demokratiets mødefrihed og talefrihed er problemløst så længe Humboldt-universitetet kan bestemme, hvad der kan tales om, dvs. så længe det kan udøve diskurspleje og bestemme, hvilke diskurser er mulige.

Det er altså de to oprindelige demokratier, der kan levere ammunition til det endelig opgør mellem demokrati og formynderi. Forældrene bør gøre nu, hvad de forsømte som unge i 1968. Dengang drog de mod øst for at studere marxisme. Nu bør de i stedet drage mod vest til de franske cafeer for at diskutere med den franske formynderiske skepsis, hvordan verden kunne se ud uden begrebstvung, teoritvung og frelsertvung. Derefter bør de forsætte fra den femte republik til den første republik, hvorfra de kan hjembringe den oplysningsskole, der styrker demokratiet ved, at så mange som muligt oplyses så meget som muligt. Og som kan afløse Humboldts pastorale dannelsesskoler, der svækker demokratiet ved konstant at fravælge eliten til videre uddannelse, og ved at holde både folket og eliten fanget i begrebstvung.

OECD er gerne behjælpelig med overgangen fra enevældens dannelsesskoler til demokratiets oplysningsskoler. OECD har allerede dumpet det danske dannelsessystem i adskillige rapporter, og har givet intet imod at lede den demokratiske skolingskommission, der kan sikre, at 1968's formynderioprør krones med held med 40 års forsinkelse.

Dannelse eller oplysning, 1.12.2008

Gymnasiets fremtid bestemmes af dialogen mellem dannelse og curriculum. Denne pointe fremførtes på en gymnasiekonference i Skive i oktober af professor, dr.phil. Harry Haue, der samtidig undrede sig over, at dannelse optager curriculelementer i sig, medens curriculum ikke vil optage dannelseselementer (http://hval.dk/web/bruger/sb/cfumv/unge_og_voksne/konferencer/).

En dialog mellem dannelse og curriculum ville være spændende. Den ville genoplive dialogen mellem demokrati og formynderi, som fandt sted i Antikkens Grækenland og i Oplysningstiden. Men flere faktorer besværliggør en dialog mellem disse to tænkemåder, eller diskurser, som de benævnes af den franske filosof Foucault. Der netop påviser, at moderne universiteter umuliggør sådanne dialoger gennem 'diskurspleje' ved f.eks. kun at acceptere forskerstuderende, der er villige til at skrive inden for den herskende diskurs, typisk med tyske rødder.

På skoleniveauet pålægges curriculumdiskursen ytringsbegrænsning i Gymnasieskolens debatspalter, hvorfor her forsøges en anden genre, kronikken. Måske fordi en dialog hurtigt afslører, at dannelse er en uskøn blanding af antioplysning, nationalisme og eliteudvælgelse til centraladministrationen, skabt i Preussen for 200 år side for at hindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig. Og holdt i live af en dansk centraladministration, skabt af svenskernes stormløb på København i 1660, og af embedsmænd fra statens mest velstående og uddannede område, Holsten.

Hvor dannelse har rødder i tysk romantik, har curriculum rødder i Oplysningstiden og amerikansk pragmatisme. Samt i fransk poststrukturalisme, der viderefører de græske sofisternes skepticisme over for formynderi: demokrati kræver, at folket oplyses om forskellen på natur og vedtægt for at undgå formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Et synspunkt, der blev imødegået af filosoferne: vedtægt er illusion, thi alt fysisk er eksempler på metafysiske strukturer, der kun er synlige for filosoffer uddannet på Platons akademi; derfor skal folket ikke oplyses, men i stedet acceptere filosofernes formynderi.

Modsat har poststrukturalismen påvist, at de såkaldte humanvidenskaber ikke beskriver natur, men vedtægter skabt ved overgangen fra Oplysningstiden til den moderne tid, hvor mennesket pludselig selv blev gjort til genstand for 'videnskabelige' diskurser. I modsætning til Oplysningstiden, der blot ønskede at ordne omverdenen i kategorier. Igen i modsætning til Renæssancen, som søgte at læse de tegn, den metafysiske Herre havde efterladt i sit skaberværk, den fysiske natur.

Og påvist, hvordan humanvidenskaberne indfanger samfundet i diskurser og institutioner, som disciplinerer både tanker og krop gennem pastoral magt: Først producerer de kategorier for normalitet, der så skaber unormalitet, der så skaber diskurser, der så skaber normaliserings-institutioner. F.eks. vil kategorierne 'dannet' og 'oplyst' først skabe unormaliteten 'udannet' og 'uoplyst', dernæst dannelses- og oplysnings-diskurser samt dannelses- og oplysningsinstitutioner.

Kategorien 'uoplyst' peger på elevens omverden, og testes ved at inddrage denne, evt. flere gange indtil den er oplyst for eleven. Kategorien 'udannet' peger derimod på eleven selv med en diagnose og tilhørende frelsetilbud: 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting: Du skal angre din uddannelse, du skal komme til vor dannelsesinstitution, hvor du skal tjene vores dannelsesdiskurs. Ellers er du selv skyld i din fortabelse. Og husk, du får kun én chance til eksamen.'

Hvor kategorien 'uoplyst' afspejler det naturlige forhold, at mennesket fødes uden sprog, bygger kategorien 'udannet' på en vedtægt. Man kan nemlig ikke lige sige, hvad dannelse er. Det kan alene den diskurs, der fastlægger dannelsens indhold, didaktikken. Hvis seneste vedtægt er kategorien 'kompetence', hvilket straks skabte en kompetencediskurs, der førte til reformer af dannelsesinstitutionerne, der nu skal 'kompetencere' eleverne, så de kan eksamineres af de kompetence-kompetente.

Den egentlige forskel mellem dannelse og oplysning fremkommer ved at bruge Foucaults egen arbejds-metode, at underkaste kategorierne 'begrebsarkæologi' for at finde deres historiske rødder.

Disse går tilbage til den omtalte dialog mellem sofisternes skepticisme og Platons formynderi. Den kristne kirke videreførte Platons formynderi ved at erstattede de metafysiske strukturer med en metafysisk Herres vilje. Akademierne omdannedes til klostre, hvoraf nogle senere omdannedes til universiteter.

Skepticismen kommer tilbage omkring år 1600 hos trekløveret Brahe, Kepler og Newton. Brahe er skeptisk over for den herskende planetdiskurs, der siger, at disse bevæger sig i cirkelbaner med jorden i centrum. På baggrund af observationstabeller over deres bevægelse opstiller han en alternativ diskurs, der dog beholder jorden i centrum. Men ud fra samme tabeller opstiller Kepler en tredje diskurs, hvor solen er i centrum. Uenigheden kan ikke afgøres, da man ikke kan opsende nye planeter til at afprøve de to diskursers forudsigelser.

Svaret kommer først, da Newton fremsiger en sætning, der som grundlag for vort moderne samfund burde stå over alle skoler: 'Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, den falder mod jorden ligesom æblet'. Men hvorfor rammer den så ikke jorden? Fordi den falder skævt i en evig bane, hvis krumning svarer til jordens. Men æbler og måner følger vel blot Herrens uberegnelige vilje, der sker i himlen og på jorden? Nej, de følger deres egen vilje, der er beregnelig, og som kan sættes på en formel, hvis forudsigelser kan efterprøves.

Oplysningstiden drog konsekvensen af Newtons opdagelse: Når faldende ting følger deres egen vilje og ikke formynderens, bør mennesker gøre det samme og erstatte Herrens og Fyrstens dobbelt-formynderi med demokrati. To demokratier blev installeret, et i USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig sin femte, da Preussen flere gange forsøgte at vælte den.

Først fik Frankrig overtaget ved at mobilisere folket med oplysning og demokrati. Så mobiliserede Preussen sit folk med nationalisme og dannelse: For at konkurrere med et oplyst demokrati, der havde afskaffet adelens privilegier, måtte enevælden skabe en stærk centraladministration, samt en skole, der kunne udskille eliten til centraladministrationen. Til dette job valgtes Stein, der for at opvække nationalismen ansatte nyhumanismens fader, Humboldt, til at skabe et effektivt skolesystem.

Humboldt baserede skolen på dannelse, et begreb fra romantikken, der gjorde oprør mod Oplysningstiden ved at geninstallere en metafysisk formynder, Hegels Verdensånd, der udtrykker sig gennem folkets historie og gennem kunst, hvorfor skolen bør fokusere på folkets fortid, samt på de folk, hvor kunsten spillede en stor rolle, antikkens grækere og romere.

Den Humboldtske dannelse har altså rødder i nationalisme, klassisk æstetik og eliteudvælgelse, samt i ønsket om at holde folket uoplyst, da oplysning kan føre til demokrati. Disse elementer findes stadig i EU's gymnasieskoler, også den danske. Faget, der burde hedde 'kvalitativ kommunikation', kaldes i stedet 'dansk', og påtager sig rollen som dannelsens vogter ved at sætte den nationale 'skønne' litteratur i fokus. Også den klassiske æstetik har stadig sit eget fag.

Og folket holdes stadig uoplyst gennem eliteudvælgelse: I modsætning til den internationale standard, hvor alle har universitetsadgang efter ungdomsskolen, kræver Humboldt-universitetet adgangseksamen fra et Humboldt-gymnasium, hvortil kun den bedste halvdel af hver årgang får adgang, og hvorfra kun den bedste halvdel får lov til at gå videre til Humboldt-universitetets embedsuddannelser, der med påtvungne masteruddannelser bliver så svære, at kun den bedste halvdel består. Det er altså kun 13% af en årgang, der får en universitetsseksamen ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, der er tilgængelig på forskningsministeriets hjemmeside, hvor den præsenteres som udenlandsk ros til den danske universitetsreform, til trods for at den er det diametralt modsatte, en pinlig bortdumpning af de danske Humboldt-universiteter, hvilket dog ikke synes at røre disse. Af de 13% får kun de bedste embeder, medens resten bliver arbejdsløse eller må påtage sig ufaglært arbejde typisk i servicesektoren.

På Humboldt-gymnasiet holdes eleverne uoplyste ved en udstrakt brug af græske og latinske fremmedord. Regning omdøbes f.eks. til matematik, hvis centralbegreb hævdes at være 'funktion', der defineres som et eksempel på en relation mellem to mængder, hvilket eleverne hører som 'bublibub er et eksempel på bablibab'.

Elevernes uoplysthed skjules dog ved brug af mundtlige årskarakterer givet af samme person som giver undervisningen, og som derfor i udlandet afvises som værende inhabile. Samt ved at give eleverne middelkarakterer for blot at møde op og deltage i den generelle snak uden at have læst lektier.

Når snak fører til middelkarakterer, går det naturligvis helt galt til de skriftlige eksamener. Mange er blevet afskaffet, og i matematik har centraladministrationen måttet sænke den internationale bestågrænse fra 60% korrekt besvarelse til 40% i Humboldt-gymnasiet og 20% i folkeskolen.

Hvor Humboldts dannelsesdiskurs har magten i Humboldt-gymnasiet, har andre Hegel-baserede diskurser magten på Humboldt-universitetet, især marxismen og Frankfurterskolen. Samt Luhmanns systemteori, der oven i købet naturliggør den selvreference, som Humboldt-universitetet har valgt som sit kendetegn, og som kommer til udtryk i, at det kun tillader adgang til de tre klassiske professioner: præsten, lægen og advokaten. De resterende professioner som lærer, sygeplejer, ingeniør mm. må uddannes på skoler uden for Humboldt-universitetet, til trods for at den internationale standard samler alle tertiære grader på universiteter.

Oplysningsdiskursen slog rødder i Oplysningstidens to demokratier, Frankrig og USA. I Frankrig udviklede den sig som nævnt til poststrukturalismes advarsel mod skjult formynderi i form af normaliseringsdiskurser og -institutioner. I USA fik den derimod lov til at udfolde sig frit. På universitetsniveau har den givet anledning til en filosofi-skeptisk pragmatisme, som har udviklet en amerikansk sociologi, der afviser andre sociale strukturer end de, der opstår gennem menneskers interaktion. Samt afviser andre teorier end de, der opstår gennem observation af de beskrevne forhold. Og som med sin teoriskepticisme følger princippet for naturlig læring gennem tilpasning til omgivelserne. En forskningsmetode, der selvsagt bandlyses af Humboldt-universiteternes diskurspleje.

Den amerikanske oplysnings-skole er firedelt: en primærskole for børn, en mellemskole for puberteten, en højskole for unge, og et oplysningsuniversitet, der omfatter alle tertiære grader.

I primærskolen skifter børnene lærer hvert år, hvilket sikrer at undervingen er sammenhængende, og at lærerne er uddannet til det niveau, de underviser på. Modsat i den danske folkeskole, hvor mange lærere tvinges til at undervise i fag eller på årgange, de ikke er uddannet til.

I highskolen bliver fagene adskilt og opdelt i koordinerede halvårsmoduler med afsluttende skriftlig prøve efter hvert modul. Eleven sammensætter selv sit skema, der gentages dagligt i et halvt år, hvilket sikrer en dyb indlæring i alle fag. Modsat tvinger det danske Humboldt-gymnasium, eleverne til at tage bestemte fagkombinationer, hvor nogle fag har få og andre mange timer, og som først efter 2-3 år må afsluttes med en mundtlig eksamen, hvor lærere på naboskoler er censorer hos hinanden. Hvilket sikrer, at de kan snakke uoplyste elever igennem til en middelkarakter. Skriftlige eksamensopgaver udarbejdes af centraladministrationen. Og eleverne får kun lov til at gå til prøve én gang. Modsat oplysnings-skolen, hvor de skriftlige prøver hentes fra den omverdensdel, modulet har oplyst, og hvor eleverne naturligvis gerne må tage prøver om for at blive mere oplyste.

Som highskolen tilbyder også oplysningsuniversitetet koordinerede halvårsmoduler, hvoraf de første kan tages allerede i highskolen. Efter fire år har de unge en fleksibel bachelorgrad, der altid kan suppleres med nye moduler i tilfælde af arbejdsløshed eller mangel på arbejdskraft. Med bachelorgrader er der dog ingen nævneværdig mangel på uddannet arbejdskraft. Hvis en mastergrad bliver aktuel, tages den ofte i fritiden, og den er altid erhvervsrettet.

Modsat Humboldt-universiteterne, der ligesom Humboldt-gymnasiet samler sine ukoordinerede moduler i utallige linier, hvis moduler ikke kan genbruges ved skift af studium eller universitet, eller hvis man ønsker at udbygge en toårig diplomuddannelse eller en fireårig bacheloruddannelse. Og som påtvinger de unge en mastergrad under studiet, og gør denne universitetsrettet, så man kan udskille eliten til forskeruddannelse. Og hvor der altid er mangel på uddannet arbejdskraft, så man må importere læger og sygeplejersker fra udviklingslande, og oprette korte genvejsuddannelser på lærerområdet.

I oplysningslande har 95% af en årgang universitetsadgang som 17årig og 50% en bachelorgrad som 22årig. Og som 25årig har de unge både job, familie og de tre børn, der sikrer landets reproduktion: en til mor, en til far og en til landet.

Modsat dannelseslandene, der praktiserer gentagen halvering af talentmassen, og som fastholder de unge så længe, at de er tæt på 30 inden de forlader den Humboldtske dannelseslabyrinth. Og da er det så sent at stifte familie, at der i EU kun fødes 1,5 barn pr. familie i gennemsnit, hvilket vil reducere EU's befolkning med 90% til 10% på 200 år. EUs Humboldtske dannelsesskoler blev nemlig kun skabt til eliten, men forvandles i disse år til veritable udryddelsesmaskiner, fordi EU forsøger at presse hele befolkningen gennem de Humboldtske dannelsesskoler.

Samtidig er EU og Danmark er ved at udvikle sig fra nationalstater til multietniske stater med en voksende tosproget befolkningsdel, der selvsagt ikke har skyggen af en chance for at blive oplyst i Humboldtske dannelsesskoler, hvor middelkarakterer forudsætter, at man kan snakke, især om 'folkets' fortid og 'skønne' litteratur.

Dannelsesskolens uhyggelige magtgreb viser sig især ved, at den ikke for længst er blevet erstattet af den internationale norm uden for EU, nordamerikanske oplysnings-skoler. Da dialogen hverken kan foregå på skole- eller universitetsniveau, må den foregå i en OECD-ledet skolingskommission, der kan nytænke det danske skolingssystem fra top til bund, så det bliver kompatibelt med den internationale standard.

Foucault og matematiksvagthed, 1.2.2009

'Skal du i gymnasiet?' 'Nej, min lærer siger, jeg er for matematiksvag.' En egenskab der åbenbart deles af mange, for centraladministrationen har måttet sænke bestårgænsen i matematik fra det internationale niveau på 60% korrekt besvarelse til 20% i folkeskolen og 40% i gymnasiet. Og regnes kun hver femte opgave korrekt, er det vel naturligt at fælde dommen 'matematiksvag' som en identitet, eleven skal bære på resten af livet?

Eller er det modsat sådan, at eleven er påtvunget en falsk identitet af en institution, der hævder at være objektiv, men som ved eftersyn viser sig at udøve skjult formynderi med henblik på at udskille en servil elite til centraladministrationens embeder? Det ville franskmanden Michel Foucault i hvert fald mene.

Som professor i tankesystemer, også kaldet diskurser eller discipliner, påviste Foucault, hvordan discipliner disciplinerer, både sig selv og sine objekter.

Disciplinens selvdisciplin sker ved at udøve diskurspleje gennem begrebstvang, så diskursen kun udtaler sig om bestemte begreber, og tier om andre. Diskursplejen sikres institutionelt gennem universiteter og skoler, altså de institutioner, der skaber og formidler discipliner.

I skolen vogtes diskursen af lærebøger, som eleverne forventes at følge nøje og gengive ordret til eksamen. På universitetet udøves diskursplejen ved kun at tildele forskningsmulighed til de, der er villige til at skrive inden for diskursen, og ved kun acceptere afhandlinger, der kan forsvares inden for diskursen. Dvs. kun reproduktion og kommentering af den herskende diskurs tillades.

Disciplinens objekter disciplineres ved at påtvinge dem diskursens begreber som identitet i form af domme, der ikke kan appelleres, fordi diskursen som religioner omfatter både den lovgivende, udøvende og dømmende magt. Diskursen indespærrer herved individet i et identitetsfængsel, men tilbyder samtidig hjælp til at komme ud, forudsat at individet accepterer diskursens dom og anvisninger. Foucault kalder dette pastoralmagt: 'Du er ufrelst, men frygt ikke, thi vi de frelste skal nok hjælpe dig; du skal blot gøre tre ting: du skal angre din ufrelsthed, du skal komme til vores frelserinstitution og der blive lakaj af vores frelserdiskurs. Gør du ikke det, er du selv skyld i din fortabelse.'

Foucault påviser, hvordan humanvidenskaber til stadighed skaber nye begreber, der straks installerer en ny anormalitet hos mennesker. Begrebet 'dannet' installerer således identiteten 'udannet' samt en pastoral dannelsesinstitution med et tilhørende frelseløfte: 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok frelse dig; du skal blot gøre tre ting osv.

Med deres ekspertstatus påtvinger humanvidenskabernes vidensmagt skyldføles hos de dømte, hvorved diskursens disciplinering bliver til selv-disciplinering, en meget effektiv kontrolform.

At diskursernes sandhedskrav er falske, påviser Foucault med hvad han kalder begrebsarkæologi, der afslører forskellige perioders begrebstvang. F.eks. var det først muligt at gøre mennesket til grundled i en diskurs, efter den moderne periode afløste Oplysningstiden, hvor mennesket var beskriver, men aldrig det beskrevne. Men med dissektion af syge døde mennesker opstår en diskurs om mennesket, der udvikler sig til også at omfatte syge levende mennesker, hvilket førte til psykiatrien, psykologien og de øvrige humanvidenskaber. Som altid vil være pseudovidenskaber, fordi de tvinger deres objekt, mennesket, til at assimilere sig til deres identitetsdomme, hvor ægte videnskab modsat akkommoderer sig til sine objekter.

'Mængde' er den herskende matematikdiskurs centralbegreb, hvorfra øvrige begreber defineres som eksempler. Tal er eksempler på forskellige talmængder. Regnearter er relationer mellem mængdepar og enkeltmængder, som til hvert talpar tilknytter et nyt tal, beregningsresultatet. Et regnestykke er et eksempel på et talnavn, hvor tal som 8 har mange forskellige talnavne: $8 = 6+2 = 9-1 = 4*2 = 16/2$ osv. En ligning er et eksempel på en relation mellem to mængder af talnavne. Målinger er eksempler på funktioner, der igen defineres som eksempler på relationer mellem to talmængder. Opsparing hhv. uden og med rente er eksempel på hhv. en lineær og en eksponentiel funktion. Osv.

Begrebsarkæologi viser hurtigt, at begreber som eksempler på abstraktioner stammer fra omkring år 1900, hvor mængdebegrebet blev opfundet. I Oplysningstiden definerede matematikken sine begreber modsat, som abstraktioner fra eksempler, altså som en naturvidenskab. En funktion defineres således som et navn for et regnestykke, der indeholder et variabelt tal, dvs. $3+x$ i modsætning til $3+5$.

Den herskende matematikdiskurs bliver således pastoral ved at undertrykke sit alternativ, matematik som naturvidenskab. Så måske er identiteten 'matematiksvag' ikke natur, men en konstruktion installeret af en pastoral diskurs? Derfor spørgsmålet: Hvordan ser matematik ud opbygget som en naturvidenskab til udforskning af det naturlige faktum mange?

Vi omgås mange ved tælling og regning. Der er tre måder at tælle på. 1.ordens tælling danner ikoner, der indeholder det antal streger, ikonet beskriver: 4 streger i 4-ikonet osv. Efter 9 bruges 2.ordens tælling i form af bundtning og stakning, hvilket måske giver 3 4-bundter og 2 ubundtede, der kan skrives som 3.2 4ere. Eller 3.ordens tælling, hvor der bundtes og stakkes i tiere, hvilket omtales som 3ti2 og derfor burde skrives som 3.2 tiere. Et naturligt tal er altså et decimaltal med en enhed, hvor decimaltegnet adskiller bundter og ubundtede.

Mægdediskursen bruger dog skrivemåden 32, som kaldes naturlig, til trods for at den er præcist det modsatte, da enheden er fjernet og decimaltegnet fejlplaceret. Desuden overspringes 1.ordens og 2.ordens tælling, til trods for at tallet ti som det eneste tal med eget navn men uden egen ikon bliver en kognitiv bombe, der installerer matematiksvaghed allerede i første klasse.

Eksempelvis indføres 10 som efterfølger til 9 til trods for, at ved optælling i 7ere vil 10 være efterfølger til 6 og efterfølgeren til 9 vil være 13. 10 betyder nemlig 1 bundt og 0 ubundtede, så med 7-bundtning tælles: 5, 6, bundt, bundt og 1, bundt og 2 osv., eller 5, 6, 10, 11, 12. Hvilket i øvrigt viser, at man aldrig bruger bundtstørrelsens ikon.

Mængdediskursen anerkender kun én måde at lægge sammen på: $2ti7 + 3ti5 = 5ti12 = 6ti2$. Herved skjules det faktum, at stakke som 3 4ere og 2 5ere kan sammenlægges på to måder, ovenpå eller ved siden af.

Ovenpå forudsætter ens enheder, dvs. enheden 4er skal veksles til 5er eller modsat. At skifte enhed kaldes teknisk proportionalitet, og udskydes til omkring 5. klasse, til trods for at det kan læres i første klasse. Men 3 4ere og 2 5ere kan også sammenlægges ved siden af hinanden som 9ere. Teknisk kaldes dette integration, der forbeholdes en lille elite i slutningen af gymnasiet til trods for at det kan indlæres i første klasse.

'Matematiksvag' er altså en falsk identitet påtvunget af en pastoral matematikdiskurs, som skjuler sit naturlige alternativ, matematik som naturvidenskab; både på skoleniveau og på universitetsniveau, hvor en afhandling om 'Idigit Mathematics' er blevet afvist, fordi den ikke holder sig inden for den herskende diskurs.

Matematiksvaghed er særlig udbredt i Danmark, fordi vi stadig benytter det Humboldtske dannelsessystem opfundet i Preussen for 200 år siden for at hindre demokrati og oplysning i at brede sig fra Frankrig, hjemsted for det andet demokrati installeret af Oplysningstiden. Det første demokrati i USA har som modstykke til den Humboldtske dannelses udviklet en demokratisk oplysnings-skole, hvor så mange som muligt oplyses så meget som muligt.

I 2004 påviste OECD i sin undersøgelse af danske universiteter, at disse er utidssvarende. Vi bør derfor bede OECD om at lede en skolingskommission, som kan globalisere den danske primære, sekundære og tertiære skoling fra bund til top. Kun herved kan Humboldts dannelses ændres til demokratisk oplysning, hvilket samtidig vil ændre matematiksvage elever til matematikstærke.

Når engle bliver dæmoner, 14.5.2009

Dan Browns "Engle og Dæmoner" handler om en ældgammel konflikt mellem formynderi og oplysning. Formynderiet er her repræsenteret ved den katolske kirke og dets katedral, Peterskirken i Rom. Og oplysningen er repræsenteret ved et hemmeligt broderskab, som nu får sin tredje og måske sidste chance for at komme formynderiet til livs. Først forsøgte det med naturvidenskab, så forsøgte det med demokrati og nu forsøger det med antistof udviklet i oplysningens katedral, forskningscentret CERN i Schweiz.

Her er det lykkedes at isolere grundstenen i alt naturens stof, antistoffet. Vort dannelsessystem fortæller, hvordan alt stof er opbygget af atomer, der består af en kerne med neutroner og protoner, hvorom der befinder sig elektroner. Men det undlader at fortælle, at en proton i virkeligheden er en neutron, som indeholder antistof i form af en anti-elektron, der frigjort vil møde elektronen og forvandle begge til ren strålingsenergi. En proces, der får solen og stjerner til at lyse. Og som sammen med sin modsatte proces, hvor stråling forvandles til stof og antistof, skaber og genskaber universet i al evighed.

Processen, hvor stof og antistof forvandles til stråling, kan kaldes en Big-Bang proces. Der findes tre sådanne. Universitet dør, når sorte huller og sorte anti-huller har opslugt alt omkringliggende stof. Og genfødes når disse mødes og forvandles til Big-Bang I, hvor alt stof forvandles til stråling. Efterhånden som universet udvider sig med lysets hast, forvandles noget stråling til stof og antistof, først til neutroner og anti-neutroner, senere til elektroner og anti-elektroner.

Vores del af universet består af neutroner. Når disse rammes af stråling, kan denne omdannes til en elektron og en anti-elektron, der straks opsuges af neutronen, som så bliver til det, der kaldes en proton. Elektronen venter udenfor, og tilsammen danner proton og elektron grundstoffet brint, som udgør langt den største del af universet.

Med skabelsen af stof skabes også den gensidige tiltrækning mellem stof, tyngdekraften. Denne samler efterhånden brintatomer til stjerner. Brint, som falder ind mod en stjerne, opaccelererer så voldsomt, at sammenstød presser anti-elektronerne ud af kernerne, hvor de møder elektronerne og forvandles til stråling, der sendes ud i rummet som lys. Denne proces kan kaldes Big-Bang II. De neutroner, som har mistet deres anti-elektron, slutter sig til andre protoner for at dele deres anti-elektroner. På denne måde producerer stjernen de tungere grundstoffer, hvoraf de lettere også kan afgive anti-elektroner ved sammenstød.

Til sidst er stjernens indre blevet så tung, at den knuses af sin egen tyngdekraft. Dette sammenbrud er så voldsomt, at alle anti-elektroner frigøres på én gang og møder alle elektronerne, hvilket giver anledning til Big-Bang III, hvor stjernen eksploderer som en supernova, der gøder det omliggende rum med grundstoffer, hvis indbyrdes tyngdekraft sammentrækker dem til planeter, der indfanges af en stjerne til et planetsystem, som indfanges til en galakse af et sort hul, dannet af det voldsomme rekyl ved Big-Bang III. Med tiden opluger de sorte huller deres galakser, og når de til sidst møder de sorte anti-huller, begynder det hele forfra med Big-Bang I.

I CERN bruger man ikke en stjerne, men en kraftigt cirkulært elektromagnet til at opaccelerere brint til sammenstød. Hvis de frigivne anti-elektroner kan isoleres fra elektronerne, kan opbygges en beholder med antistof, der ved at lukke elektroner ind omdannes til en voldsom bombe.

Og det er netop, hvad de oplyste broderskab har til hensigt i romanen, at udløse Big-Bang IV i Peterskirken for en gang for alle at få afgjort kampen mellem formynderi og oplysning.

En kamp, som begyndte i antikkens Grækenland mellem demokratiets tilhængere, de vidende sofister, og dets modstandere, de bedrevidende filo-soffer. Sofisterne hævdede, at demokrati forudsætter, at folket oplyses om forskellen mellem natur og vedtægt for at undgå formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Modsat hævdede filosofferne, at vedtægt er illusion, da alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Derfor er også demokrati en illusion, så folket skal ikke oplyses, men overlades til filosoffernes formynderi.

Den kristne kirke overtog gladelig dette formynderi, blot erstattedes de metafysiske former med Herren, hvis vilje ske i himlen og på jorden, og hvis vilje er uberegnelig, hvorfor alt mennesker kan gøre er at tro, bede og gå i kirke. Samtidig omdannedes Platons akademier til klostre til studium af de hellige skrifter.

Oplysningen fik comeback med trekløveret Brahe, Kepler og Newton. Brahe insisterede på, at viden om naturen skal hentes, ikke i biblioteket, men i laboratoriet. Han byggede et observatorium og nedskrev her tabeller over planeternes bevægelse mellem stjernerne. På baggrund af disse tabeller fremsatte Brahe og Kepler hver deres fortolkning. Brahe mente, at solen bevægede sig rundt om jorden, som kirken sagde. Kepler mente det modsatte. Man kunne ikke afgøre, hvem der havde ret, da man ikke kunne opsende nye planeter.

Løsningen kom med Newton. Forskning skal finansieres, og dengang kom pengene fra den lukrative handel, hvor sølv fra Europa blev byttet med silke og peber fra Indien. Portugiserne kom først og besatte Afrikas kyst for at hindre andre i at sejle til Indien. Englænderne måtte derfor sejle på åbent hav og navigere efter månen. Men hvordan bevæger månen sig? Mellem stjernerne naturligvis, sagde alle. På nær Newton, der i stedet hævdede, at månen falder mod jorden ligesom æblet. Men månen rammer jo ikke jorden? Det gør æblet heller ikke, hvis det får et puf, så det først begynder at krumme mod jorden, når denne også er krummet, hvorved æblet vil udføre et evigt fald mod jorden, nøjagtig som månen. Men begge følger vel Herrens vilje? Nej, begge følger deres egen vilje, som er beregnelig, da den kan sættes på formel. Derfor bør man gå i skole for at blive oplyst og lære at regne.

Hermed skabte Newton grundlaget for oplysningstiden: ”Når æbler og måner følger deres egen vilje og ikke Herrens vilje, kan vi mennesker vel gøre det samme og erstatte Herrens og Herremandes dobbeltformynderi med demokrati?”. Resultatet blev to demokratier, et i USA og et i Frankrig.

USA har stadig sin første republik, Frankrig har nu sin femte. For den tyske enevælde brød sig ikke om demokrati, og sendte en hær ind for at kvæle det, men forgæves, da det blev forsvaret af et folk vækket af løftet om frihed, lighed og broderskab. Tyskerne forsøgte igen med det resultat, at Frankrig besatte Preussen. For at bekæmpe demokratiet satte den tyske enevælde adelsmanden Humboldt til at udvikle anti-oplysning i form af dannelse, en blanding af nationalisme og romantik formidlet gennem en skole for folket. Denne folkeskole geninstallerede formynderiet ved at fremstille verden som skabt af en Ånd, hvis værk dog kun kan forstås af en udvalgt elite. Derfor skulle alle gå i folkeskolen, men kun de bedste skulle videre til Humboldt-gymnasiet, hvoraf kun de bedste skulle videre til Humboldt-universitetet, hvoraf kun de bedste skulle bestå, hvoraf kun de bedste kunne få embede i centraladministrationen. Dette Humboldtske dannelsessystem spredte sig til hele Europa, hvis dannelsesskoler derfor kom, ikke i oplysningens, men i formynderiets tjeneste.

I Browns roman findes formynderiet i Peterskirken. I virkelighedens verden har denne filialer overalt i EU i form af Humboldt-universiteter, som med sine lineopdelte uddannelser sikrer, at kun de bedste kommer igennem. Virkelighedens oplyste broderskab er de amerikanske oplysnings-universiteter, hvor så mange som

muligt oplyses så meget som muligt. Og som derfor har sat den internationale standard uden for EU. Og som i stedet for en nationalistisk folkeskole efterfulgt af et linjeopdelt todelt Humboldt-system for de bedste, har en grundskole til børn, og til de unge en highskole opdelt i halvårs blokke med mulighed for at tage universitetsblokke det sidste skoleår.

I Browns roman bekæmpes formynderi med antistof. I virkelighedens verden bekæmpes den Humboldtske dannelse med anti-dannelse, dvs. med oplysning. Først når linjeopdeling for eliten erstattes med blokopdeling for alle, vil skolens engle ophøre med at være dæmoner, der udøver formynderi over et folk fastholdt i dannelsens uoplysthed.

Mellemskole i stedet for skolelukning, 26.5.2009

Folkeskolen tappes i stigende grad af udgifter til specialundervisning, hvor elever fjernes fra klassen. Men hjælper det? Tilsyneladende kun lidt. For til afgangsprøverne har undervisningsministeriet måttet sænke bestågrænsen fra det internationale niveau på 60% korrekt besvarelse til 20% i skriftlig matematik. Og når elever kan bestå en afsluttende eksamen ved kun at regne hver femte opgave korrekt, så har der vist ikke fundet megen læring sted. Ydermere betyder de voksende udgifter til specialundervisning, at kommunerne må spare voldsomt på andre områder, f.eks. ved at fjerne skoler.

Skolelukning er et voksende og alvorligt problem, der truer Danmarks evne til at gøre sig gældende i den nye vidensøkonomi. Og tilsyneladende er problemet uløseligt. Eller er det? For hvis vi fjerner klasserne, kan man ikke længere fjerne elever til specialundervisning?

Så enkelt løses problemet uden for EU. Det kan EU bare ikke, fordi EU's skoler er linjeopdelt, så fagenes blokke integreres i flerårige forløb, så eleverne tvinges til at gå i faste klasser evt. med et eller flere tilvalgsfag. Uden for EU skolen i stedet blokopdelt. Her holdes fagenes blokke adskilt, og den enkelte elev sammensætter selv sit halvårsskema, som gentages dagligt for at øge indlæringen. På en linjeopdelt skole er skemaet derimod præget af fagtrængsel, så der kan gå flere dage, inden man genser et fag.

Linjeopdeling med faste klasse er en fast bestanddel af skoletænkningen inden for EU, hele vejen op i gennem skolesystemet, fra folkeskolen over ungdomsuddannelserne til de korte, mellemlange og lange videregående uddannelser. Uden for EU-området findes faste klasser kun i primærskolen for børn, hvorimod sekundærskolen og den tertiære skole er opdelt i blokke.

Så klassen er ikke en naturlov, men en vedtægt, hvor alternativet er blokopdeling, både i folkeskolens sluttrin fra 7.-9. klasse, på ungdomsuddannelserne og på de videregående uddannelser.

De blokopdelte skoler uden for EU har intet problem med at opfylde den internationale skolenorm: 95% af en årgang har universitetsadgang som 18årig, og 50% har en universitetseksamen som 22årig. EU's linjeopdelte skoler formår derimod ikke overholde denne standard. I Danmark går ca. halvdelen af en årgang på gymnasiet, hvoraf kun halvdelen går videre på universitetet, hvoraf kun halvdelen består. Det er således kun 13% af en årgang, som får en universitetseksamen ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004. Dvs. en fjerdedel af den internationale norm.

Hertil kommer naturligvis de, som tilbydes sidelinjer uden for universitetet i form af 2årige eller 4årige uddannelser. De sidste kaldes oven i købet professions-bachelororer for at kunne tælle med i den internationale statistik. Men de anerkendes ikke uden for EU, fordi undervisningen foregår uden for universitetet, så underviserne mangler forskerbaggrund, og fordi de ikke er blokopdelte, så nogle blokke kan tages på andre universiteter.

Faktisk er ingen af EU's bachelorgrader gangbare uden for EU, da EU kun tilbyder 3årige bachelorgrader, hvor den internationale norm er 4årige grader, som er opdelt i blokke, så man hurtigt kan supplere med nye blokke i tilfælde af arbejdsløshed efter endt uddannelse eller jobskifte senere i livet. Dvs. så en gymnasielærer med få blokke kan blive folkeskolelærer eller ingeniør, eller modsat. EU's bachelorgrader er endvidere linjeopdelte, så det stort set er umuligt at skifte universitet eller linje uden at skulle begynde forfra.

Oven i købet påtvinges danske studerende en mastergrad efter endt studium, til trods for at den internationale norm er at afslutte med en bachelorgrad. OECD bebrejder endvidere danske mastergrader for at være universitetsrettet i stedet for erhvervsrettet. Det betyder, at kan man ikke få job inden for sit fagområde, er hele linjeuddannelsen spildt. Man må så stille sig tilfreds med et underbetalt timelærerjob på et universitet, eller acceptere ufaglært arbejde uden for sit fagområde.

Så når EU vælger linjeopdeling frem for den internationale norm, blokopdeling, har det uheldige konsekvenser hele vejen op gennem uddannelsessystemet.

Linjeopdeling i folkeskolen fører til faste klasser, hvis elever alle tvinges til at følge samme flerårige fagforløb, uanset om interessen eller modenheden er til stede eller ej. Denne tvang er udtryk for et formynderi, som naturnødvendigt medfører et behov for specialundervisning, hvor nogle eleverne fjernes fra klassen til ekstra undervisning, dog kun hvis de visiteres til det af et omfattende og tidkrævende administrationsapparat. Og dette medfører med stor sandsynlighed mobning i klassen, hvilket igen giver de mobbede nedsat læringslyst og ønske om skoleskift.

Yderligere vil der i faste klasser hurtigt opstå en norm for, hvordan man forholder sig til læringen. Tit vil denne norm betyde mobning af elever, som læser lektier og deltager aktivt i undervisningen. Sådanne normer er en del af det gruppepres, som opstår i grupper, der tvinges til at være sammen gennem lang tid. Hvor effektivt gruppepres modvirker læring, ses af den lave bestågrænse i matematik. Det lave læringsniveau forstærkes af, at eleverne skal vente tre år, før de kan gå til eksamen. Og eksamen kan ikke tages om, heller ikke hvis karakteren er under 7, hvilket den er for mange.

Ved blokopdeling undgås alle disse problemer. Hvis folkeskolens sluttrin organiseres som en blokopdelt mellemskole, vil den enkelte elev kunne tilpasse sit blokvalg til interesse og modenhed. Med fraværet af faste klasser vil også specialundervisning forsvinde. Med halvårslige blokhold vil der ikke være tid nok til at gruppepres opstår, hverken mht. til læring eller til enkeltelever. Dvs. også mobning og vægring mod lektielæsning vil forsvinde. Eleverne vil afslutte hver blok med en skriftlig karakter, som er et gennemsnit af de løbende prøver og en afsluttende prøve. Og en prøve kan altid tages om, hvis karakteren ikke er blandt de tre øverste.

Mundtlige karakterer er et ukendt fænomen uden for Danmarks grænser, hvor man undrer sig over den inhabilitet, som opstår, når samme person giver både undervisningen og karakteren for denne, uden at basere karakteren på en skriftlig præstation. Spørges gymnasieelever, hvordan læreren giver mundtlige karakterer, er der stor opbakning til det svar, som siger, at man får en middelkarakter ved blot at møde op og bidrage med generelle indlæg, men behøver ikke læse lektier. Omvendt nytter det ikke meget at læse lektier, får selv om man kan disse på fingrene, kan man alligevel sjældent få en af de to øverste karakterer.

Brugen af mundtlige karakterer betyder således, at store dele af det danske skolesystem kan sidde af uden at læse lektier. Først sidde folkeskolen af, så gymnasiet, og til sidst læreruddannelsen, hvor man selv certificeres til at uddele mundtlige middelkarakterer til de, der deltager i den generelle snak. At den danske snakkeskole har problemer med skriftlige fag fremgår af sænkningen af bestågrænsen i matematik til 20% i folkeskolen og til 40% i gymnasiet. Samt af, at flere og flere skriftlige eksaminer nedlægges eller begrænses, både i tysk, matematik og dansk.

Der er ellers en udbredt politisk vilje til at globalisere det danske skolesystem, så vi kan være en af de førende nationer i vidensøkonomien. Man har således accepteret den internationale norm, men er desværre nødt til at snyde med talemåderne for at opfylde denne. I stedet for at have som mål, at 95% af en årgang har universitetsadgang som 18årig, siger man at 95% skal have en ungdomsuddannelse. I en blokopdelt skole vil en afsluttet sekundærskole automatisk betyde universitetsadgang, man kan endog læse universitetsblokke det sidste år på sekundærskolen. Dette er ikke muligt på en linjeopdelt skole, hvor kun de gymnasiale linjer giver universitetsadgang. Og endda kun til de højeste karakterer, da også de videregående uddannelser er linjeopdelte, hvilket betyder adgangs begrænsning. Samt at det er umuligt at læse universitetsblokke det sidste gymnasieår.

På en blokopdelt skole er det intet problem at afslutte sekundærskolen som 18årig. På en linjeopdelt skole er afslutningsalderen ofte 20 år som følge af omvalg af linje eller indskydelse af et ekstra tiende skoleår til at overveje linjevalget.

Ligeledes omformuleres den internationale norm, at 50% skal have en bachelorgrad til 50% skal have en videregående uddannelse. Så kan man nemlig også medtælle de videregående uddannelser uden for universitet, såvel 2årige diplomgrader som 4årige professionsbachelorgrader.

Men hvorfor snyde med talemåderne for at overholde den internationale norm? Hvorfor ikke bare lytte til OECDs råd og samle al tertiær undervisning på universiteter, og gøre både det sekundære og tertiære niveau blokopdelt i stedet for linjeopdelt?

Fordi ikke kun Danmark, men hele EU er bundet af tysk dannelsesstænkning. At denne binding er meget stærk fremgår af, at vi ikke kan tale skoling uden at bruge ordet dannelse: 'Vort uddannelsessystem tilbyder de uddannelsessøgende mange forskellige uddannelsesmuligheder, så de har rig mulighed for at uddanne sig'.

Uden for EU kendes begrebet dannelse ikke, man ved simpelthen ikke, hvad vi taler om. Her har skolen som formål at oplyse så mange som muligt så meget som muligt. Og det, der skal oplyses, er den omverden, man som voksen skal forsøge at klare sig bedst muligt i. Denne omverden oplyses ved at blive beskrevet med ord og tal. Og disse beskrivelser opdeles i fag, som består af blokke, som den enkelte kan tilvælge indtil det niveau, hvor interessen går i en anden retning. Naturligvis kan blokprøver tages om, indtil man er oplyst om blokkens omverdensudsnit. Og naturligvis behøver man ingen centraladministration til at stille opgaver, omgivelserne stiller selv opgaverne.

På dannelsesskolerne er situationen helt modsat. Hvor diagnosen på en oplysnings-skole er 'DET er uoplyst', er diagnosen på en dannelsesskole 'DU er udannet'. Det er enkelt at undersøge, i hvilken grad DET er oplyst. Det er straks vanskeligere at undersøge, i hvilken grad DU er dannet, for hvad er dannelse egentlig? Det må man spørge universitetet om, og her er svaret, at det spørgsmål er så svært, at man har måtte oprette en særlig videnskab, didaktik, til at fastlægge dannelsens indhold. Men som andre videnskaber kan heller ikke didaktikken oplyse omverdenen, kun hvad den selv har skrevet om omverdenen.

Der er derfor stor forskel på de lærere, der uddannes i et linjeopdelte dannelsessystem og i et blokopdelt oplysningssystem. På de linjeopdelte skoler er læreruddannelsen forvist fra universitetet til særlig lærerskoler, seminarier, hvor de studerende må bruge meget tid til at studere didaktik, som mange opfatter som ren tågesnak. Ikke underligt, at Danmark har en voldsom lærermangel. Et problem, som ikke kendes på blokopdelte skoler, for her foregår læreruddannelsen på blokopdelte universiteter med mulighed for gennem ekstra blokke at skifte job til og fra lærerjobbet. Ligeledes betyder fraværet af didaktik, at man kan bygge flere fagblokke ind i læreruddannelsen.

Historisk går modsætningen mellem dannelse og oplysning tilbage til striden mellem formynderi og demokrati i antikkens Grækenland. Her hævdede demokratiets tilhængere, sofisterne, at for at praktisere demokrati skal folket oplyses om forskellen mellem natur og vedtægt, ellers påtvinges folket formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Modsat hævdede demokratiets modstandere, filosofferne, at al vedtægt er en illusion, da alt fysisk er eksempler af metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Det græsk demokrati var baseret på sølvminer uden for Athen. Da disse var tomme, forsvandt også demokratiet. Den kristne kirke videreførte Platons formynderilære, blot omdannedes Platons akademier til klostre.

Det næste oprør mod formynderi kom i 1600-tallet, da naturvidenskaben påviste, at jorden bevæger sig rundt om solen, og ikke modsat som kirken påstod. Samt påviste, at månen falder mod jorden ligesom æblet, begge følgende deres egen beregnelige vilje i stedet for Herrens uberegnelige vilje.

Naturvidenskabens oprør mod kirken førte til Oplysningstiden: Når faldende æbler følger deres egen vilje, kan mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med oplysning. Resultatet blev to demokratier, et i Nordamerika og et i Frankrig.

Den tyske enevælde bekæmpede det franske demokrati, forsvaret af et folk vækket af oplysning, ved at vække det tyske folk med dannelse og nationalisme byggende på romantikkens modstand mod oplysning.

I oplysningslande har mange unge som 25årig både job, familie og de tre børn, der sikrer landets reproduktion. Modsat dannelseslandene, hvor linjeopdelingen bevirker, at de unge er tæt på 30 inden de afslutter uddannelsen og stifter familie. Denne forsinkelse betyder, at der i EU kun fødes 1,5 barn pr. familie i gennemsnit, hvilket vil reducere EU's befolkning med 90% til 10% på 200 år.

Samtidig findes i Danmark en voksende tosproget befolkningsdel, som har svært ved at blive oplyst i en linjeopdelt snakkeskole, og som derfor må forlade skolen uden eksamen.

Skal vi løsrives fra det tyske dannelsesbegreb må vi nedsætte en OECD-ledet skolingskommission, som kan globalisere den danske sekundære og tertiære undervisning, så linjeopdeling erstattes af blokopdeling, så 3årige bachelorgrader erstattes af 4årige. Og så den nuværende 3årige linjeopdelte ungdomsuddannelse fra 10. klasse erstattes af en blokopdelt 4årig sekundærskole fra 7. klasse.

Men indtil da kan omstillingen fra dannelsesskoler til oplysnings-skoler hjælpes på vej, ikke ved at fjerne skoler, men ved at omdanne dem fra linjeopdelte folkeskoler til blokopdelte mellemskoler, som fjerner klasser i stedet for at fjerne elever.

Har Humboldt-universitetet en fremtid, 1.6.2009

En kort tur til Nordamerika vil hurtigt vise, at der findes to vidt forskellige slags universiteter, samt at der findes to vidt forskellige slags skolesystemer. Ja faktisk behøver man kun at slå op på systemernes hjemmesider for at se forskellen. I Danmark og det meste af EU er skolesystemet linjeopdelt hele vejen igennem. I Nordamerika og de fleste steder uden for EU er skolesystemet blokopdelt efter barneskolen.

En linjeopdeling udtrykker formynderi, da eleverne påtvinges en fast klasse, som de skal følge en årrække, inden de kan få lov til at gå til eksamen. Og denne eksamen kan ikke tages om. Også i ungdomsuddannelserne skal de vælge mellem et antal linjer, hvor de igen påtvinges en bestemt klasse og igen må vente 2-3 år før de kan gå til eksamen. Endelig er også den videregående uddannelse opdelt i et utal af ukoordinerede linjer, så man oftest må begynde helt forfra, hvis man skifter universitet eller linje.

En blokopdeling udtrykker frihed, da den enkelte elev selv kan sammensætte sit halvårsskema, som gentages dagligt for at øge indlæringen. Prøver afholdes undervejs i halvårsblokken, og kan altid tages om. Det sidste år på et skoletrin er der mulighed for at tage blokke fra det næste skoletrin. F.eks. er det muligt at tage universitetsblokke det sidste år på ungdomsuddannelsen.

Men gør det en forskel, om skolesystemet er linjeopdelt eller blokopdelt?

Et blokopdelt skolesystem består af en primærskole for børn, en sekundærskole for unge ofte opdelt i en mellem- og en highskole. Samt en tertiær skole for professioner, alle samlet på et universitet. Statistikken viser, at 95% af en årgang har universitetsadgang som 18årig, og at mindst 50% har en universitetseksamen som 22årig. Statistikken viser endvidere, at jobmarkedet er velforsynet med universitetsuddannet arbejdskraft, og at denne arbejdskraft er fleksibel, idet man altid kan supplere sin eksamen med et par ekstra blokke i tilfælde af arbejdsløshed eller ønske om jobskifte. Statistikken viser, at en blok typisk afsluttes med en af de tre højeste karakterer. Endelig viser statistikken, at lande med et blokopdelt skolesystem er i stand til at reproducere sig selv, idet der fødes mindst 2,1 barn pr. familie.

Et linjeopdelt skolesystem begynder med en grundskole for alle. Herefter udvælges den bedste halvdel til en universitetsforskole, kaldet en Humboldt-gymnasium skabt af Humboldt i Berlin for 200 år siden. Karaktergrænser sørger for, at kun den bedste halvdel får adgang til Humboldt-universitetet, hvor kun den bedste halvdel består fordi alle påtvinges en mastergrad efter endt uddannelse. Af disse får den bedste halvdel et fast job inden for deres fagområde. De øvrige må tage til takke med et underbetalt timelærer-job på et universitet, eller søge fast arbejde uden for deres fagområde; eller begynde helt forfra på en af de mange andre parallelle linjer. Statistikken viser i runde tal, at 25% har universitetsadgang typisk som 20årig, da mange indlægger et ekstra skoleår for at kunne vælge den rette linje efter grundskolen. Samt at 13% har en universitetseksamen typisk tæt på 30 år, idet mange indlægger flere ekstra år før de vælger linje. Og oftest tvinges man til at starte helt forfra ved skift af linje eller universitet, idet hverken linjer eller universiteter er koordinerede. Dog kan være heldig at spare et halvt år på den nye linje via en såkaldt meritbedømmelse. Statistikken viser endvidere, at der er stor og voksende mangel på højt uddannet arbejdskraft inden for stort set alle områder: teknologi, sundhed, undervisning mm. Statistikken viser, at de afsluttende karakterer typisk ligger under en af de tre højeste karakterer, ja Danmark har måttet sænke bestågrænsen i afsluttende skriftlig matematik fra det internationale niveau på 60% korrekt besvarelse til 40% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen, ligesom man har måttet fjerne flere skriftlige eksaminer i tysk og matematik, fordi karaktererne var pinligt lave. Endelig viser statistikken, at lande med et linjeopdelt skolesystem ikke er i stand til at reproducere sig selv, idet der fødes i gennemsnit 1,5 barn pr. familie i EU, hvilket vil nedsætte EU's befolkningstal med 90% til 10% på 200 år.

Yderligere forskelle viser sig ved at tilbringe en uge inden for hvert af de to skolesystemer.

En linjeopdelt skole har faste klasser, men et besøg i disse er tit et sørgeligt syn. Kun få elever deltager aktivt i undervisningen, mange har lagt overkroppen på bordet eller småsnakker forstyrrende med sidemanden. I frikvarteret bliver klassen siddende og venter på, at den næste lærer skal komme. I ventetiden sker ofte mobning af elever, som læser lektier, som deltager i undervisningen, eller som vanskeligt kan følge med, og som derfor fjernes fra klassen for at blive sendt til specialundervisning. 'Flider' og 'taber' er to ord, der ofte bruges i mobningen. Det viser sig, at en del af klassen allerede har forladt denne og søgt på privatskoler eller efterskoler, hvis forældrene har råd til det. Ligeledes viser det sig, at skolernes økonomi er meget trængt af de store omkostninger, det er ved at oprette specialundervisning. På ungdomsuddannelserne observeres ligeledes udbredt inaktivitet i klasserne, dog er larmen nu erstattet af passivitet. Også her har flere elever forladt klassen, for i stedet at forsøge en af de andre linjer. Eleverne giver udtryk for, at det ikke kan betale

sig at læse lektier, for bare man deltager i den generelle snak, får man en middelkarakter, og man kan som regel aldrig få en af de to højeste karakterer, uanset om man kan sine lektier på fingrene.

På en blokopdelt skole deltager de fleste aktivt i undervisningen. I frikvarteret forlades blokholdet for at gå til et andet blokhold, dvs. der er ikke tid til at opbygge gruppepres. Når én flerårig fast klasse erstattes af mange halvårslige hold, forsvinder både specialundervisning, hvor elever midlertidig fjernes fra klassen, og mobning, som tvinger elever ud af klassen for evigt. De sparede omkostninger bruges til at udbyde flagblokke på flere forskellige niveauer, både for de langsomt og for de hurtigt lærende. Læreren skal ikke bruge lang tid på at repetere, for blokken mødes dagligt. På det sidste skoleår er det muligt at vælge universitetsblokke, så eleverne kan påbegynde en universitetsuddannelse året før de påbegynder universitetet.

Det blokopdelte universitet omfatter al tertiær undervisning, så man kan påbegynde et universitet det sidste år i sekundærskolen, og så man altid kan supplere sin uddannelse med ekstra blokke senere i livet. Der er universitetsadgang for alle 18årige, idet universitetet tilbyder ekstra blokke til de, der ikke fik taget de relevante blokke i sekundærskolen. Man kan afslutte universitetet med en toårig diplomgrad, som giver adgang for visse job, og som muliggør udvidelse til en fireårig bachelorgrad ved at tage ekstra blokke.

Men hvorfor er skolesystemerne så forskellige i EU og i Nordamerika?

Fordi EU stadig holder fast på tysk dannelsesstærkning. Faktisk kan man ikke tale skoling uden at bruge ordet dannelse: 'Vort uddannelsessystem tilbyder de uddannelsessøgende mange forskellige uddannelsesmuligheder, så de har rig mulighed for at uddanne sig'.

Uden for EU kendes begrebet dannelse ikke, man ved simpelthen ikke, hvad vi taler om. Her har skolen som formål at oplyse så mange som muligt så meget som muligt. Og det, der skal oplyses, er den omverden, man som voksen skal forsøge at klare sig i bedst muligt. Og som oplyses ved at blive beskrevet med ord og tal. Disse omverdensbeskrivelser opdeles i fag, som består af blokke, som den enkelte kan tilvælge indtil det niveau, hvor interessen går i en anden retning. Naturligvis kan blokprøver tages om, indtil man er oplyst om blokkens omverdensudsnit. Og naturligvis behøver man ingen centraladministration til at stille opgaver, omgivelserne stiller selv opgaverne.

På dannelsesskolerne er situationen helt modsat. Hvor diagnosen på en oplysningsskole er 'DET er uoplyst', er diagnosen på en dannelsesskole 'DU er udannet'. Det er enkelt at undersøge, i hvilken grad DET er oplyst. Det er straks vanskeligere at undersøge, i hvilken grad DU er dannet, for hvad er dannelse egentlig? Det må man spørge universitetet om, og her er svaret, at det spørgsmål er så svært, at man har måttet oprette en særlig videnskab, didaktik, til at fastlægge dannelsens indhold. Men som andre videnskaber kan heller ikke didaktikken oplyse om omverdenen, kun om hvad den selv har skrevet om omverdenen.

Derfor er der stor forskel på de lærere, der uddannes i et linjeopdelte dannelsessystem og i et blokopdelt oplysningssystem. På de linjeopdelte skoler er læreruddannelsen forvist fra universitetet til særlig lærerskoler, seminarier, hvor de studerende må bruge meget tid til at studere didaktik, som mange opfatter som ren tågesnak. Ikke underligt, at Danmark har en voksende lærermangel. Et problem, som ikke kendes på blokopdelte skoler, for her foregår læreruddannelsen på blokopdelte universiteter med mulighed for gennem ekstra blokke at skifte job til og fra lærerjobbet. Ligeledes betyder fraværet af didaktik, at flere fagblokke kan bygges ind i læreruddannelsen.

Historisk går modsætningen mellem dannelse og oplysning tilbage til striden mellem formynderi og demokrati i antikkens Grækenland. Her hævdede demokratiets tilhængere, sofisterne, at for at praktisere demokrati skal folket oplyses om forskellen mellem natur og vedtægt, ellers påtvinges folket formynderi af vedtægt præsenteret som natur. Modsat hævdede demokratiets modstandere, filosofferne, at vedtægt er en illusion, da alt fysisk er eksempler af metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer uddannet på Platons akademi. Det græsk demokrati var baseret på sølvminer uden for Athen. Da disse var tomme, forsvandt også demokratiet, men ikke akademiet, som senere blev videreført af den kristne kirke blot omdøbt til først klostre, som reformationen omdannede til universiteter.

Næste oprør mod formynderi kom i 1600-tallet, da naturvidenskaben påviste, at jorden bevæger sig rundt om solen, og ikke modsat som kirken påstod. Samt påviste, at månen falder mod jorden ligesom æblet, begge følgende deres egen beregnelige vilje i stedet for Herrens uberegnelige vilje.

Naturvidenskabens oprør mod kirken førte til Oplysningstiden: Når faldende æbler følger deres egen vilje, kan mennesker gøre det samme og erstatte formynderi med oplysning. Resultatet blev to demokratier, et i

USA og et i Frankrig. USA har stadig sin første republik, Frankrig sin femte, da Preussen flere gange forsøgte at vælte den.

Først fik Frankrig overtaget ved at mobilisere folket med oplysning og demokrati. Så mobiliserede Preussen sit folk med nationalisme og dannelse: For at konkurrere med et oplyst demokrati, der havde afskaffet adelens privilegier, måtte enevælden skabe en stærk centraladministration, samt en skole, der kunne udskille eliten til centraladministrationen. Til dette job valgte Stein, der for at opvække nationalismen ansatte nyhumanismens fader, Humboldt, til at skabe et nationalistisk skolesystem.

Humboldt baserede skolen på dannelse, et begreb fra romantikken, der gjorde oprør mod Oplysningstiden ved at geninstallere en metafysisk formynder, Hegels Verdensånd, der udtrykker sig gennem folkets historie og gennem kunst, hvorfor skolen bør fokusere på folkets fortid, samt på de folk, hvor kunsten spillede en stor rolle, antikkens grækere og romere.

Den Humboldtske dannelse har altså rødder i nationalisme, klassisk æstetik, eliteudvælgelse og i ønsket om at holde folket uoplyst, da oplysning fører til demokrati. Disse elementer findes stadig i EU's dannelsessystemer, også den danske. Faget, som burde hedde 'talesprog', kaldes i stedet 'dansk', og det påtager sig rollen som dannelsens vogter ved at sætte den nationale 'skønne' litteratur i fokus.

OECD forsøgte at advare mod linjeopdelt dannelsesstænkning i sin universitetsundersøgelse fra 2004, der er tilgængelig på forskningsministeriets hjemmeside. Her præsenteres den som udenlandsk ros til den danske universitetsreform, til trods for at den er det diametralt modsatte, en pinlig dumpning af de danske Humboldt-universiteter, naturligvis på traditionel angloamerikansk vis: I første del af sætningen fremsættes den ros, der skaber kontakten med samtalepartnern; herefter følger så det egentlige budskab. Eksempelvis skrives på side 7: 'Det er imponerende, hvordan danske universiteter har skabt nobelpristagere, men den skærpede konkurrence i den globale økonomi kræver udvikling af en vidensøkonomi, hvilket er universiteternes ansvar.'

Herefter følger en sønderlemmende kritik af de danske universiteter: Til trods for at det danske undervisningssystem er verdens bedst finansierede, får kun 13% af en årgang en universitetseksamen, hvilket er under ¼ af international standard. Danske universiteter uddanner primært til universitetsansættelse, og tvinger oven i købet de studerende til at afslutte studiet med en mastergrad, hvor den internationale standard er afslutning med en bachelorgrad, der evt. senere kan udbygges med en erhvervsrettet mastergrad. Danske universiteter har udelukket den vigtige læreruddannelse, så danske lærere tvinges til at modtage undervisning af ikke-forskeruddannet personale på enkelt-fakultære institutioner. Danske universiteter er opdelt på tre forskellige ministerier, hvor udlandet nøjes med ét ministerium for tertiær undervisning. Som konsekvens er dansk tertiær undervisning opdelt i et utal af blindgydeagtige linjer, der besværliggør overgang mellem disse.

Skal vi løsrydes fra det tyske dannelsesbegreb, må vi nedsætte en OECD-ledet skolingskommission, som kan globalisere den danske sekundære og tertiære undervisning, så linjeopdeling erstattes af blokopdeling, så 3årige bachelorgrader erstattes af 4årige. Og så den nuværende 3årige linjeopdelte ungdomsuddannelse fra 10. klasse erstattes af en blokopdelt 4årig sekundærskole fra 7. klasse.

Europa er stadig besat af Tyskland, 12.5.2010

Tyskland har besat Europa to gange. Hitlers besættelse varede kun kort tid og blev ophævet med amerikansk hjælp. Humboldt-universitetets besættelse af Europa har nu stået på i 200 år og ser ud til at fortsætte endnu 200 år, indtil den europæiske befolkning er uddød på grund af det alt for lave fødselstal, Humboldt-universitetet påtvinger de europæiske lande. Under Hitlers besættelse forsvandt i gennemsnit ½ millioner jøder om året. Under Humboldt-universitetets nuværende besættelse forsvinder i gennemsnit 2 millioner europæere om året. Alligevel tiljubles Humboldt-universitetet af alle, på trods af kraftige amerikanske advarsler.

Overalt i verden anses et universitet for samfundets vigtigste institution, for evnen til at konkurrere i den nye globale vidensøkonomi afhænger af, hvor stor en del af en ungdomsårgang, man kan få gennem universitetet. Den internationale standard er 50%. Japan og Korea ligger langt over. De europæiske Humboldt-lande ligger langt under. Danmark ligger f.eks. på 13% ifølge OECD's universitetsundersøgelse fra 2004, der findes på forskningsministeriets hjemmeside.

Bag betegnelsen 'universitet' gemmer der sig nemlig to typer universiteter, det oplysende angloamerikanske universitet, og det formynderiske Humboldt-universitet fra Berlin. Siden antikken har det formynderiske

universitet haft magten. Men nu breder det oplysende universitet sig over hele verden. Kun i Europa holder det formynderiske universitet endnu stand.

Det oplysende universitet er del af et oplysende skolesystem, som stammer fra oplysningstiden. Det oplysende skolesystem består af fire dele. Først en primærskole for børn, så en sekundærskole for unge, så en tertiærskole for profession, og endelig en ekspertskole for ekspertise og forskning.

I det oplysende skolesystem har 95% af en årgang universitetsadgang som 18årig, og fire år senere har halvdelen en modulopbygget universitetseksamen, der kan suppleres med andre moduler, hvis man ikke kan finde arbejde, eller hvis man senere i livet ønsker at skifte job. Som 25årig har de fleste både job og familie; samt de tre børn, der sikrer, at landet kan reproducere sig selv: en til mor, en til far og en til landet.

Humboldt-universitetet nægter at modtage de unge direkte fra sekundærskolen. De unge skal først bestå en optagelsesprøve på et Humboldt-gymnasium, hvor kun kandidater fra Humboldt-universitetet må undervise. Kun den bedste halvdel af de unge får adgang til Humboldt-gymnasiet, og af disse får kun den bedste halvdel adgang til Humboldt-universitetet, hvor halvdelen bortdumpses, så kun 13% kommer igennem som 29årige.

Humboldt-universitetets afvisning af demokratiets sekundærskole har uhyggelige konsekvenser. Halvdelen af de unge gennemfører kun halvdelen af sekundærskolen og berøves dermed muligheden for at få en universitær tertiær uddannelse. Den anden halvdel bruger en stor del af ungdommen på at afprøve forskellige uddannelser, der på grund af manglende koordinering må påbegyndes forfra, hver gang man skifter spor. Først midt i 30'erne får de unge tid til at tænke på børn. Og da er det så sent, at de kun når at få 1,5 barn i gennemsnit pr. familie, hvilket vil reducere befolkningen til 10% på 200 år. Samtidig bevirker Humboldt-universitetets lave produktivitet på 13%, at der er alvorlig mangel på uddannet personale inden for vigtige arbejdsområder som sygepleje, undervisning og ingeniørfag.

Historisk blev Humboldt-universitetet skabt i Berlin omkring år 1800 som enevældens modtræk mod det franske oplyste demokrati. Oplysningstiden var en reaktion mod det dobbelt-formynderi, der havde hersket siden antikken, hvor demokratiet kun havde en kort levetid finansieret af det sølv, der fra Indien kunne hjemkøbe peber og silke, som kunne videresælges med stor fortjeneste.

Skal folket styre, skal det først oplyses. Det sørgede de vidende, sofisterne, så for. De oplyste om vigtigheden af at skelne natur fra vedtægt. Ellers ville de bedrevidende, filo-sofferne, udøve skjult formynderi ved at fremstille deres vedtægt som natur, der ikke kunne ændres.

Filosoffen Platon hævdede således, at der ikke findes vedtægt, kun natur: Alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun de bedrevidende kan se. Folket bør derfor opgive demokratiet og underkaste sig formynderi ledet af filosoffer uddannet på Platons akademi.

Den kristne kirke omdannede akademiet til klostre, men bibeholdt Platons metafysiske formynderilære repræsenteret af en metafysisk Herre og dennes fysiske repræsentant, fyrsten.

Herrens og fyrstens dobbeltformynderi herskede, indtil man fandt sølv i Sydamerika. De tungtlastede spanske sølvskibe var et let bytte for de hurtige engelske skibe, der så blot skulle sejle videre til Indien og bytte sølvet med peber og silke. Desværre kunne man ikke søge havn i Afrika, for her sad portugiserne allerede, så man måtte sejle på åbent hav, hvor man kun havde månen at sejle efter.

Men hvordan bevæger månen sig? Mellem stjernerne naturligvis. Nej, sagde englænderen Newton, og fremsatte den sætning, der lagde grunden til oplysningstiden og til industrisamfundet, og som burde stå over alle skoler i hele verden: Månen bevæger sig ikke mellem stjernerne, månen falder mod jorden ligesom æblet.

Men hvorfor falder månen og æblet mod jorden? Formyndernes svar var klart: På grund af en vilje, som bor i det metafysiske, som er uberegnelig, og som kun kan kontaktes gennem tro, bøn og kirkegang. Nej, sagde Newton, på grund af en vilje, som bor i det fysiske, i tingene selv, som er beregnelig, og som kan studeres gennem oplysning, beregning og skolegang.

Med Newtons opdagelse af tyngdekraften genoplives sofisternes skepsis over for skjult formynderi: Når æblet kun adlyder egen vilje og ikke de to formynderes, hvorfor skulle mennesker så ikke gøre det samme og erstatte kirkegang med skolegang, og tro med oplysning?

Denne skepsis førte til oplysningstiden; og til dens to demokratier, et amerikansk og et fransk. USA har stadig sin første republik. Frankrig har derimod sin femte republik, for i Frankrigs nabolande frygtede de tyske fyrster, at demokratiet skulle sprede sig. De sendte derfor en hær af lejetropper ind for at besætte

Frankrig. Med det resultat, at Frankrig udråbte republikken og udskrev en værnepligtig hær, der var så effektiv, at Frankrig i stedet besatte de tyske fyrstendømmer.

Napoleon blev chokeret over at se det kaos af forskellige måleenheder, der fandtes i de utallige små fyrstendømmer, som Tyskland og Italien var opdelt i for at kunne beskytte sølvet på dets rejse fra Harzen til Venedig, hvor det havde finansieret den italienske renæssance. Så Napoleon tvangsmoderniserede Tyskland. Det tysk-romerske tusindårsrige blev ophævet i 1806, og metersystemet blev indført overalt.

De enevældige tyske fyrster brød sig ikke om denne demokratiske nyordning, og bad nyhumanismens fader, Humboldt, om at skabe et universitet i Berlin, som kunne være et modtræk til den demokratiske oplysningstænkning, der truede med at brede sig til hele Europa.

Humboldt var inspireret af Hegels ide om, at verden er styret af en Ånd, der sover i stenen, slumrer i planten, vågner i mennesket og kommer til udtryk gennem kunsten. For at se Åndens værk i kunsten må man lade sig danne. Dog kan ikke alle blive dannet, kun 'de udvalgte få, som vor gave forstå, som ej jordlænker binde, men hvis sjæle sig hæve til det eviges tinde', som det beskrives i romantikken af Adam Oehlenschläger.

På denne baggrund skabte Humboldt så Humboldt-universitetet, der skulle vende ryggen til det fysiske og udforske det metafysiske, forsynet med en forskole, Humboldt-gymnasiet, der skulle udskille eliten.

Det anti-oplysende Humboldt-universitetet blev modtaget med kyshånd af Europas enevældige fyrster. Efterhånden blev Europas enevælde ændret til demokrati, men enevældens Humboldt-universitet blev ikke ændret væsentligt og findes i dag stadig over det meste af Europa, hvor det holder de unge indespærret i så lang tid, at kun eliten uddannes, og alle kommer for sent i gang med at få børn.

Folkeskolens afløser: Den blokopdelte talentskole, 4.12.2010

Folket er abstrakt, mennesket er konkret, og hvert menneske har et talent. Derfor bør enevældens tyskinspirerede "volkschule" afløses af den talentskole, som blev skabt i den amerikanske republik, og som har etableret sig som international standard, da den sikrer en effektiv omverdenstilpasning af børn og unge. Og sikrer, at 95% af en årgang fortsætter på college som 18årige, og mindst 50% har en bachelorgrad som 22årig, og resten en teoretisk eller praktisk diplomgrad som 20årig.

Overlevelse sikres af omverdenstilpasning. Krybdyr får årligt et talrigt afkom - pattedyr kan nøjes med nogle få, som tillærer sig omverdenens luner, så længe de pattes. Pattedyret mennesket rejste sig på bagbenene og frigjorde derved forbenene til gribere. Lyde for det grebne udvikler sprogets begreber. Dvs. mennesket kan dele både føde og viden med andre - og dermed sikre artens overlevelse med blot få unger.

Sproget består imidlertid både af et skriftsprog, et talesprog og et talsprog. Talesproget tillæres automatisk under opvæksten. Skriftsproget og talsproget kræver derimod indlæring, skoling. Der findes to forskellige skoleformer: EU har linieopdelte dannelsesskoler, resten af verden har blokopdelte talentskoler.

Alle har et talent, mener den blokopdelte talentskole, og ser det som sin opgave at afdække og udvikle den enkeltes talent gennem blokopdelte læringsmøder med den omverden, den lærende er en del af; dvs. med samfund og natur samt disses to sprog, talesproget og talsproget.

Barnet har ikke behov for en kraftig opdeling af sin omverden, men har behov for at møde forskellige omverdensguider, lærere. Derfor skifter de lærer hvert år, så lærerne kun underviser et bestemt klassetrin i barneskolen i stedet for at følge en klasse.

Efter puberteten opdeles omverdenen i adskilte fagområder. For at finde sit talent skal den lærende møde forskellige fagblokke efter eget valg. For at udvikle talentet kan den lærende fravælge gode og tilvælge frugtbare fagblokke. Det sker ved at sammensætte sit eget halvårsskema, som gentages dagligt, da daglige lektier i alle fag sikrer god indlæring.

De unge stortrives, da fraværet af faste klasser betyder, at man kan tilvælge favoritblokke og fravælge hadeblokke. Ligeledes forsvinder mobning, da halvårslige blokke ikke giver tid til at opbygge gruppepres.

Også lærerne trives på den blokopdelte talentskole. I barneskolens første klasser dækker læreren alle fire omverdensfag, der senere gradvist opdeles i fagområderne samfund & sprog og natur & matematik med først to og siden fire forskellige lærere. I den fireårige ungeskole underviser lærerne i bachelorgradens to hovedfag. I begge skoleformer har lærerne egne lokaler, hvor de underviser samme årgang i barneskolen eller samme fagblokke i ungeskolen.

Også skatteborgerne er tilfredse: Med fravær af specialklasser og mobning koster en blokopdelte skole blot det halve af, hvad en linjeopdelte skole koster. Og daglige lektier i alle fag sikrer et solidt læringsudbytte.

Det sidste år i ungeskolen afprøves talentet på collegeløkke, der er koordinerede, så man kan sammensætte sin collegegrad med blokke fra forskellige nationale og internationale skoler. Og så man kan udbygge sin grad med nye blokke i tilfælde af jobskifte eller arbejdsløshed.

Som 25årig har de fleste job og familie samt de tre børn, som sikrer landets overlevelse: en til mor, en til far og en til landet.

Kun EU lapper videre på enevældens linjeopdelte dannelsesskoler skabt i Preussen omkring 1800 med tre formål: at forhindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig, at indpode nationalfølelse så skolen kan skabe et 'folk', der kan bekriige andre 'folk', og at sikre at eliten bliver udskilt og dannet som en ny vidensadel til erstatning af den gamle, som ikke kunne stoppe demokratiets fremmarch.

EU burde sikre demokratiet ved at indføre republikkens blokopdelte talentskole. I stedet forsøger EU at presse hele befolkningen gennem enevældens linjeopdelte dannelsesskole, med det resultat, at de unge nærmer sig 30 år, før de forlader skolesystemet. Med den konsekvens, at EU's linjeopdelte dannelsesskoler har sænket fødselstallet til 1.5 barn pr. familie. Dvs. en halvering af befolkningen på 2 generationer, 4 halveringer på 100 år; og på 200 år sker der 8 halveringer, dvs. udryddelse.

Hvorfor bruger EU sit skolesystem til at udrydde sin egen befolkning?

Udlandet undrer sig altid over vores specielle udgave af den linjeopdelte dannelsesskole:

Hvorfor bruger I stadig mundtlige karakterer baseret på subjektive lærerskøn, hvor resten af verden bruger skriftlige karakterer baseret på hyppige skriftlige prøver?

Hvorfor har I sænket den internationale bestågrænse i matematik på 70% korrekt besvarelse til 33% i gymnasiet og til 20% i folkeskolen?

Hvorfor skal danske lærere som de eneste i verden uddannes uden for universiteterne?

Hvorfor tvinges danske unge til at blive i deres barneskole i 10-11 år sammen med dennes lærere, i stedet for som resten af verden at opdele grundskolen i to, én for børn og én for unge, med hver deres læreruddannelse? Og hvorfor skal alle undervises i det samme, når deres interesser og talenter er forskellige og udvikles med forskellig hastighed? Hvorfor underkastes de unge formynderi, så de ikke selv kan få lov til at sammensætte deres daglige halvårsskema efter talent og interesse?

Hvorfor må de unge først gå til eksamen efter 9 skoleår, og hvorfor må de ikke tage eksamen om, når den internationale standard er hyppige skriftlige prøver, som alle kan tages om? Hvorfor tvinges unge til at vælge karriere i 9. skoleår, hvor den internationale norm er 12. skoleår?

Hvorfor forlader så mange unge klassen, enten til specialundervisning, på grund af mobning eller fordi forældrene flytter dem til en privatskole? Hvorfor ligger I langt fremme med pjækkeri, druk og mobning blandt unge?

Hvorfor magter halvdelen af tosprogede drenge ikke den danske skole? Hvorfor har drenge sværere ved at klare sig end piger. Hvorfor er der dobbelt så mange piger som drenge i gymnasiet?

Hvorfor er den tertiære uddannelse opdelt på hundredvis af forskellige ukoordinerede linjer, som i praksis umuliggør studeskift, og som umuliggør fleksibel videreuddannelse i tilfælde af jobskifte eller arbejdsløshed?

Og hvorfor mangler I arbejdskraft inden for matematikbaserede fag som teknikere, ingeniører, læger, matematiklærere mm.

Kort sagt, hvad er den skjulte dagsorden bag verdens mest irrationelle skolesystem, det danske?

Svaret findes som så ofte før i historien. Danmark har altid brugt flåden til at vogte sin selvstændighed. Men i 1660 frøs bælteerne til og svenskerne gik over isen og fik næsten indtaget København. Kongen benyttede lejligheden til at indføre verdens mest centralistiske enevælde med en centraladministration hentet fra landets reelle hovedstad, Altona uden for Hamborg. Senere forsvandt enevælden, men ikke dens administration, så Danmark er stadig under holstenske styre. Den holstenske centraladministration importerede den preussiske dannelsesskole, så der også i Danmark kunne opbygges en vidensadel, dvs. en mandarinklasse, som

beskytter enevældens dannelsesskoler for at sikre, at kun dens egne børn optages i den nye vidnesadel, som får embede i centraladministrationen eller i dens forgreninger ud over landet.

Derfor bør folket takke nej til folkeskolen og i stedet forlange nedsat en OECD-ledet skolingskommission, som kan lede udskiftningen af enevældens linjeopdelte dannelsesskole med den internationale standard, republikkens blokopdelte talentskole.

Folkeskolens fem fatale fejl, 9.12.2010

Folkeskolens fallit forårsages af fem fatale fejl: Fortsat folkeskole fra 7. klasse, fortsat brug af mundtlige karakterer, fortsat linieopdeling, fortsat forankring i formynderisk dannelsesstænkning samt forkert læreruddannelse. Og forbedringen er såre enkel: Globaliser dansk skoling fra top til bund baseret på råd fra en skolingskommission ledet, ikke af danske eksperter, men af OECD.

At folkeskolen har spillet fallit er enkelt at observere. Se blot på de afsluttende prøver i de tre fundamentale fag, som udgør enhver skolings eksistensberettigelse: læsning, skrivning og regning.

Der afholdes prøver, ikke i læsning og skrivning, men i noget, som kaldes dansk. Karaktererne er ikke baseret på det internationale kriterium, antal objektive mangler i præstationen, men på subjektive skøn hos lærere, som underviser i dansk uden nødvendigvis at være uddannet til det. Alligevel afslører disse prøver, at mange forlader folkeskolen uden at kunne læse og skrive.

Der afholdes også prøver, ikke i regning, men i noget, som kaldes matematik. Karaktererne i mundtlig matematik er igen baseret på subjektive skøn fra lærere, som underviser i matematik uden nødvendigvis at være uddannet til det.

Kun ét sted afholdes prøver, hvor karakteren er baseret på mangler i præstationen, i skriftlig matematik. Den internationale bestågrænse er her 70% korrekt besvarelse. I Danmark er dette tal sænket til 20%. Vi hævder altså, at man kan regne, hvis man kan regne hver femte opgave korrekt.

Resultatet er den manglende regnefærdighed er, at danske elever ikke kan forsætte uddannelsen i udlandet. Og de, som søger ind på de internationale IB-skoler her i landet, må erkende, at de er totalt uoplyste med hensyn til matematik.

Den halvdel, som søger videre i det danske skolesystem, forsøger man at hjælpe ved at sænke bestågrænsen til 33% i matematik. Og ved at fjerne næsten alle andre skriftlige eksaminer.

Den halvdel, som søger videre fra de gymnasiale uddannelser, forhindres derved i at vælge naturvidenskabelige studier. Få forsøger alligevel, men mange falder fra på grund af manglende regnefærdighed. Og det fåtal, som kommer igennem, ønsker ikke at vende tilbage til skolen som lærere. Med det resultat, at der er en så katastrofal mangel på lærere i matematik, så skolesystemet nærmer sig et sammenbrud. Ligeledes må ingeniørskolerne importere udenlandske studerende i hobetale for at få pladserne fyldt op. Mange forlader landet igen, så vi mangler teknikere af alle slags og dermed får problemer med at klare os i den internationale konkurrence.

Folkeskolens fallit kan dog især observeres i dens fundament, skoleklassen. Altså der, hvor elever tvinges til at forblive i ni til ti år.

Især efter 7. klasse tager afvandringen fra klassen fart. De, som har råd, flytter børnene over på private skoler. De, som ikke kan følge med fagligt, flyttes ud af klassen til støttegivende specialundervisning. Og fliderne, som gerne vil læse lektier, mobbes og overføres så til andre skoler, hvor mobningen blot fortsætter. Lærerfravær er hyppigt, så brug af vikarer er omfattende, hvis overhovedet muligt, så klassen må sidde selv eller sendes hjem. Og ofte mangler lærerne uddannelse i de fag, de underviser i, så eleverne får det indtryk, at der nu ikke er mere at lære, hvorfor stort set alle får et fritidsarbejde, muliggjort af at lektier stort set er fraværende.

Specialundervisning belaster skolens budgetter så voldsomt, at alle ikke nødvendige aktiviteter bortskæres. Ofte må lokale skoler direkte lukkes, og børnene busses ind til centrale byskoler.

Endelig formår dansk skolestandard langt fra at leve op til det internationale kvalitetsmål, som siger, at 95% af en årgang skal have universitetsadgang som 18-årig, og at 50% skal have en universitetsgrad fire år senere. I Danmark går kun halvdelen videre fra folkeskolen til de universitetsadgangsgivende gymnasier, og

herfra går kun halvdelen videre til universiteterne, hvor kun halvdelen består, hvoraf kun halvdelen får job, mens resten bliver underbetalte timelærere eller ufaglærte arbejdere.

OECD undrer sig i sin universitetsundersøgelse fra 2004 over, at vi med verdens bedst finansierede undervisningssystem kun formår give 13% af en årgang en universitetseksamen. I en meget sen alder oven i købet, tæt på 30. Hvilket i øvrigt medfører, at befolkningens reproduktion er tæt på EU-gennemsnittets 1,5 barn pr. familie, hvilket nedsætter EU's befolkningstal til 30% på 100 år. EU's skolesystemer har således udviklet sig til veritable udryddelsesmaskiner.

En kort rejse til Nordamerika afslører hurtigt folkeskolens fem fatale fejl.

Første fatale fejl er manglende skoleskift efter kønsmodningen i sjette klasse. Her er det ikke mere børn, der går i skolen, men unge. Resten af verden lader da også unge skifte til en anden skole specielt for dem.

Anden fatal fejl er brug af mundtlige karakterer. Som eneste land i verden bruger Danmark stadig mundtlige karakterer. Resten af verden anvender stort set kun skriftlige karakterer, og hævder hårdnakket, at personer da er inhabile, hvis de både giver undervisningen og mundtlige karakterer for denne.

Tredje fatale fejl er, at dansk skole er linjeopdelt i stedet for at være blokopdelt. Linjeopdeling tvinger elever til at blive i samme klasse i ti år og følge samme standardkema udvalgt gennem skolens formynderi. Den internationale standard er blokopdelte skoler. Fagene er opdelt i halvårsblokke, hvor eleven selv sammensætter sit halvårsskema, der gentages dagligt, så alle fag læres lige grundigt. Det sidste år er der endvidere mulighed for at læse universitetsblokke.

Fjerde fatale fejl er, at skolen bygger på tysk dannelse i stedet for på nordamerikansk oplysning, som udgør den internationale skolestandard. Oplysningskoler oplyser eleverne om deres omverden ved at opdele denne i halvårsblokke med jævnlige prøver undervejs. Alle prøver kan tages om, så eleverne kan nå op på en af de tre højeste karakterer. Det danske skolingssystem bygger derimod på dannelse, hvis indhold bestemmes af en formynderisk centraladministration, og hvor elever må vente mange år på en eksamen, som ikke kan tages om. Dannelsesskolen blev skabt som en antioplysningskole i Preussen for 200 år siden med tre formål: at forhindre oplysning og demokrati i at sprede sig fra Frankrig, at vække folkets nationalfølelse, så det kunne bekæmpe andre nationer, og at udskille folkets elite til embeder i statens centraladministration.

Femte fatale fejl er læreruddannelsen. Resten af verden giver lærere en uddannelse på et universitet. Uddannelsen er rettet mod enten børn eller unge, aldrig begge. Og den er blokopdelt, så man med få ekstra blokke hurtigt kan skifte til og fra lærerjobbet.

Folkeskolens fem fatale fejl fjernes ved at nedsætte en OECD-ledet skolingskommission til at nytænke det danske skolingssystem 360 grader, så det bliver internationalt kompatibelt. Dvs. en primærskole for børn fra alder 6 til 13, efterfulgt af en 4årigt realgymnasium for alle, opdelt i halvårsblokke med jævnlig skriftlige prøver undervejs. Efterfulgt af små lokale universiteter, som samler al tertiær skoling, herunder læreruddannelser. Og som tilbyder 2årige diplomgrader og 4årige bachelorgrader opbygget af koordinerede blokke, så man kan udbygge sin universitetsgrad med nye blokke i tilfælde af arbejdsløshed, jobskifte eller arbejdskraftmangel.

Det er altså ikke kun den danske folkeskole, som skal nytænkes. Det er hele vores tyske linjeopdelte, eliteudskillende, antioplysende dannelsessystem.